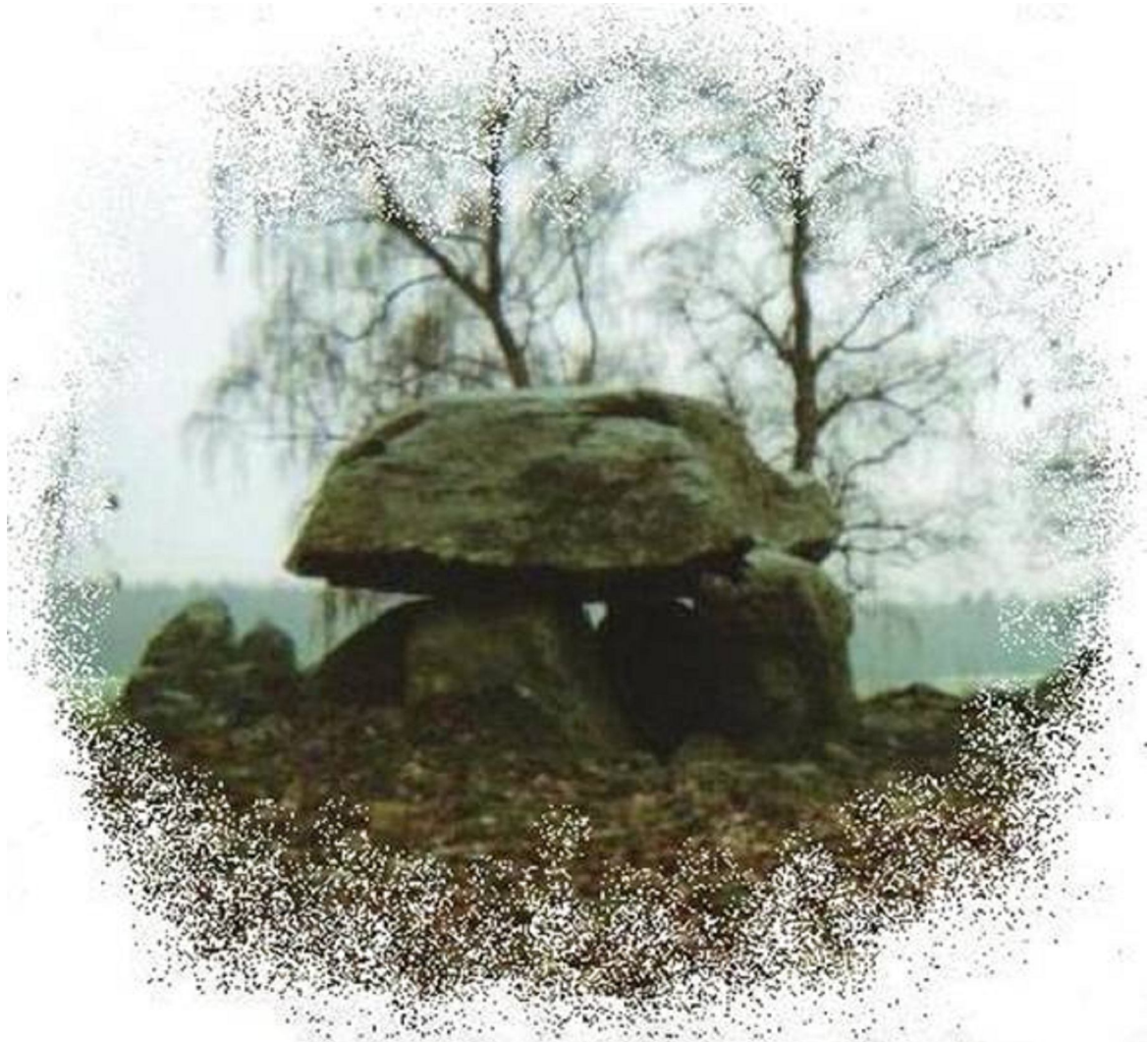

VOR ISRAELITISKE OPRINDELSE

af Mikkel S. Kragh

"Når eders børn i fremtiden spørger deres fædre: Hvad betyder disse sten? så skal I fortælle eders børn det og sige:..." (Josua 4:20-21)

© Mikkel S. Kragh, 2006

Illustration: Kongedyssen, Tokkekøb Hegn, Nordsjælland

"Det gaar med et Folk, som med det enkelte Menneske; intet af dem kender sin første

Oprindelse. Den fjerne Fortid er ligesom Fremtiden indhyllet i Mørke. Men Mennesket ønsker at vide, hvad der ligger bag ved ham, ligesom han fritter om hvad der ligger foran ham." (Adam Fabricius: Illustreret Danmarkshistorie For Folket, 1853)

Danske mand, danske mø, og andre, der må læse disse linier!

Hvem er vi danskere? Og hvad er det, der gør os til danskere?

Det dansk-norske ord **os** (svensk **oss**, engelsk **us**, old-engelsk **ós**) betyder **én af aserne**. Det old-engelske ord **ós** er nemlig entalsformen af **Ése** (old-engelsk) og **Aesir** (old-nordisk), eller **Aser**.

Aserne var guderne i den nordiske mytologi. Odin og Thor var aser.

De andre nordiske guder, som Frej og Freja, var vanerne. Ordet **vi** på dansk-norsk, og **we** på engelsk, stammer fra det old-nordiske ord **ver** eller **vaner**.

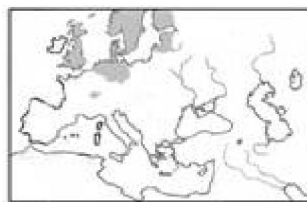
I dag siger vi **os danskere**, og så dem, alle de andre.

Måske alligevel ikke alle andre. Når man taler om danskere og andre folkeslag i Danmark, er jeg sikker på, at de fleste danskere ikke ville tænke på svenskere i Danmark som de fremmede. Ville du, hvis du skulle være helt ærlig, ikke tænke på svenskeren i Danmark som én af **os**, og ikke én af dem? Ordet **os** betyder jo as, én af aserne, de nordiske guder, og Odin og Thor var lige så svenske som de var danske. Det samme ville man sige om nordmænd, færingere og islændinge. Aser og vaner, Odin, Thor og Freja, er ligeså islandske, norske og svenske, som de er danske.

I Norden kalder vi oven i købet hinanden for **broder-folk**, som var vi brødre, sønner af én fader.

Vi har også et tæt bånd og en følelse af slægtskab med de store folk tyskerne og englænderne. I nogle århundreder i Middelalderen bestod hele håndværkerlaug i danske byer kun af tyskere, der lignede danskere til forveksling, og i dag er i det danske folk. Adelen og de store købmænd i Danmark var også tysk dominerede i lang tid. Da Reformationen brød ud i Nord-Europa, valgte englænderne den anglikanske protestantisme, og hollænderne, schweizerne og mange franskmænd den calvinistiske (reformerte) protestantisme. I Norden blev vi lutheranere, ligesom de fleste tyskere, efter tyskeren Martin Luther.

Dét, der især vakte Luthers forargelse ved den katolske kirke, var hans besøg i Rom, hvor den katolske præste-stand var sunket ned i et liv i hæmningsløst horeri. De folk, der begejstret tog imod Luthers kristendom, var netop de folk, der 1000 år tidligere havde dyrket aserne og vanerne, Odin, Thor og Freja. Her i Norden og i de nordligste 2/3 af Tyskland er den lutherske kirke stadig folkets kirke, eller folkets tro, hvor lunken ånden end er blevet de seneste 40 år.

Protestantiske områder i dag
(grå skravering)

Hvorfor antog vi netop Luthers kristendom? Hvilken slags mennesker var vi dengang? kan man spørge sig selv. Vi var naturligvis præcis de samme mennesker af det samme kød og blod, som i dag udgør nordboerne og de fleste tyskere. Inderst inde i os ligger et hjerte af kød og blod, men det er også et hjerte fuld af liv, ånd og sjæl.

Omkring år 0 rejste den romerske gesandt Kornelius Tacitus rundt blandt folkestammer i det, som han kaldte for Germanien. Han beskrev Germaniens folkestammer som "en ejendommelig, fuldkommen ren stamme," der alle havde "samme udvortes, barske öjne af blå farve, lyst rødt hår og en stor krop."

Historiens minde om vikingerne er i dag set gennem øjnene af de bitre katolske engelske munke, hvis klostre de danske og norske vikinger lagde øde. Under Første Verdenskrig skildrede den engelske krigs-propaganda ligeledes tyskerne som 'hunnerne': uvaskede, langhårede hulemænd. Dele af dette minde fortsætter i mange engelske sind i dag, på trods af, at den engelske general-stab selv sagt ikke lavede propagandaen for at beskrive sandheden, men

tværtimod for at oppiske en stemning ved at få fjenden til at fremstå som barbarer.

De danske vikinger i Danelagen (det dansk-styrede England) var således kendt for at tække de engelske kvinder, da vikingerne sirligt redte deres lange, lyse hår, og tog bad hver lørdag. (Det lyder måske ikke som så ofte, men hvor ofte ville du tage bad, hvis vandet aldrig sneg sig højt over frysepunktet?)

Andre af kendetegnene ved Germaniens stammer, som Tacitus skrev om, var en pigtopfyldende og medfølelse gæstfrihed og en blå-øjet naivitet.

Allerede for 2000 år siden var disse sjælelige kendetegn en del af vort inderste jeg, ligesom de var i de høj-kristne århundreder. Først nu er det smuldret!

Der er fundet efterladenskaber af primitive mennesker ved møddinger i Norden, men det var ikke os. Det var mennesker af andet kød og blod, ikke danskernes forfædre. Alligevel var der omkring år 0 disse 'lykkelige lyse hedninger' i Nord-Europa. Spørgsmålet er derfor: Hvor kom de fra? Det betyder: Hvor kom vi fra?!

Mange moderne historiebøger er fulde af beskrivelser og analyser af potteskår, muslingeskaller ved møddingen, redskaber og spisevaner. Men de udelader én ting: Menneskene af kød og blod. Var de lyse eller mørke? Lang- eller kortskaller? Kort sagt: Var de vore forfædre, eller andres forfædre?

Johannes Brøndsted skrev det første bind af *Politikens Danmarkshistorie* (1963). Fra den Ældre Jernalders Danmark, 1500-900 f.Kr., altså over en periode på 600 år, fortæller Brøndsted os, at man har fundet skeletter og kranier af et samlet antal af 5 mennesker! Af disse 5 mennesker var de 4 af dem kortskaller, af en lav-stammet laplænder-type. Kun én ud af de 5 var en langskalle af den høje nordiske type à la moderne danskere, svenskere og nordmænd.

Menneskene i den Ældre Jernalders Danmark var altså **ikke** vore forfædre! Danskerne var **ikke** i Danmark for 3000 år siden!

En af Danmarks mest lærde, mest levende og flittige historiker, Peter Friderich Suhm, beskrev i *Om Odin og den Hedniske Gudlære og Gudstieneste udi Norden* (1769), at hele oldtidens Norden, Polen og Baltikum var beboet af det, som Suhm kaldte for 'finner'. (Suhms navn for den lavstammede kvasi-mongolske laplænder, forskellig fra de moderne i høj grad nordisk-svenske finner.) Suhm påviste, at aserne og vanerne fra den norrøne mytologi oprindeligt var selve nordboernes forfædre, der var gået over i mytologien som guder.

Samtidig mente Suhm, at dværgene, berg-riiserne og hrim-turserne fra mytologien var 'finnerne', som nordboerne havde fordrevet fra det meste af Norden.

Brøndsted, derimod, kunne oplyse os, at omkring år 0 og i det 3. årh. e.Kr. oplevede Danmark to nye indvandring. Han skrev, at,

"Disse rene langskaller viser nordisk type, som den kaldes." (*Politikens Danmarkshistorie*, bind 1, s. 495, 1963)

Her har vi os danskere!

Men hvis de første danskere først ankom til Danmark i de første århundreder efter Kristi fødsel, er spørgsmålet: Hvor kom de fra? Det er: Hvor kom vi fra?

I sine mesterlige værker regner Suhm det nærmest som en fast konklusion, at det er

"rimeligt at vore Fædre ere komne hid ind igiennem Rusland, og den østlige Del af Polen. Da de nu komme til Østersøen i det nuværende Liflandske, skilte de sig i tvende store Hobe, hvor af den ene gik nordefter, og fra den stammer vore Fædre, og den anden gik vester paa, og blev Stamfædre for mange Tydske Folk..." (Peter Friderich Suhm: *Historie af Danmark*, 1. Tomé, 1782)

I den store svenske historiker Olof Rudbecks monumentale værk *Atländ Eller Manheim* er konklusionen den samme: De nordiske folk var Aser og Vaner fra øst.

Suhm arbejdede med et utal af kilder, men gav stor kredit til den tidligste nedskrevne kilde til vor østlige oprindelse: Islændingen Snorre Sturlasson. I Ynglinge-Sagaen i den Yngre Edda (ca. år 1220 e.Kr.) skrev Snorre, at han havde "ladet skrive gamle Frasagn om Høvdinger, der have haft Rige i Nordlandene og den danske Tunge." Med 'den danske tunge' mente islændingen Snorre vel at mærke alle nordiske folk. Snorres viden lader til at have været den almindelige opfattelse i det gamle Norden, thi han skriver selv, at han bygger Ynglinge-Sagaen "efter kyndige Mænds Beretninger," som "har været mig berettet." **Edda** betyder **Oldemoder**, og det er også nordboernes fjerneste oprindelse, som Snorre startede med: i landet Svithjod.

"Nordenfor det sorte Hav ligger Svithjod hiint store, eller kolde. ... Nordenfra de Fjelde, der ligger udenfor alt bebygget Land, løber der en Aa gennem Svithjod, som retteligen kaldes Tanakvisl eller Vanakvisl. Den kommer til Søen inde i det sorte Hav. ... Den Aa adskiller hele to af Jordens Trediedele; østenfor ligger Asia, men vestenfor Europa... Østenfor Tanakvisl i Asia ligger Landet Aasaland eller Aasaheim, men Hovedborgen, som var i Landet, kaldtes Aasgaard. I Borgen var der en Høvding, som heed Odin; der var et stort Blotsted (Offersted)." (Snorre Sturlasson: *Ynglinge-Saga*, kap. 1)

Det var faktisk også Suhms egen endelige konklusion, som han i 1771 opsummerede,

"at de Folk, som den sidste Odin kom fra ved Tanais, og førte med ind sig i Norden, kaldtes egentligen Aser, og ellers ogsaa Alaner; udi Hervarer Saga kaldes de Asiæ menn, men gemeenligen Aser eller Æser, hvad Under derfor, at de Personer som vare Ifølge med Odin, og siden bleve gjorde til Guder, kaldtes i sær Aser, og han fornemmelig As som den mægtigste af dem; hvorfor og det sted de boede paa, kaldtes Asgaard, med hvilket Navn ogsaa udi Edda kaldes Gudernes Bolig." (Peter Friderich Suhm: *Om Odin og den Hedniske Gudlære og Gudstieneste udi Norden*, s. 35-36, 1771)

Odin selv var af Aser-folket, og broder-folket var de vise Vaner. Aser og Vaner havde i deres østlige hjemland et nært, men ofte svært, broder-forhold. Som svenskere og danskere havde i mange århundreder. De var dog utrolig tæt forbundet, indgiftede sig med hinanden, men forblev hver sin, og havde sine forskelligheder.

Hvornår Odin begyndte sin vandring med Aserne og Vanerne, kan vi få en god idé om, da Snorre skrev, at Romerriget udvidede sig stærkt, da Odin begyndte vandringen, hvilket vil sige omkring år 100 f.Kr.-0.:

"I den Tid droge Romernes Høvdinger vide om Jorden og lagde under sig alle Folk, men mange andre Høvdinger flygtede for denne Ufred af sine Lande. Men fordi Odin var fremsynet og tryllekyndig, vidste han, at hans Afkom skulde bo og bygge i Nordparten af Jorden. Da satte han sine Brødre, Vee og Vilje, over Aasgaard; men han drog selv bort; og med ham alle Diar og meget andet Folk; først vester i Gardarike, og derpaa syd i Saxland. Han havde mange Sønner: vide om Saxland underlagde han sig Riger og satte der sine Sønner til Statholdere. Derpaa drog han nord til Søen og tog sin Bolig paa en Ø. Det Sted heder nu Odins-Ø paa Fyn." (Snorre Sturlasson: *Ynglinge-Saga*, kap. 5)

Odin vandt Sverige, og slog sig ned i Uppsala. Sin søn Skjold satte han som konge i Lejre, og lader ham gifte med Gefion, Sjællands moder. Kong Skjold regnes for Danmarks første konge.

For mange blev Odin husket som en mytologisk gudeskikkelse, men han var oprindelig en mand. Endnu en gammel forfatter, der talte om den historiske Odin, var Saxo Grammaticus, der i sin *Danmarks Krønike* skrev:

"Paa den Tid var der en Mand ved Navn Odin, som over hele Europa falskelig ansaas for en Gud. Han holdt for det meste til i Upsal, hvad enten det nu kom af, at Folk der var særlig vankundige, eller at han fandt særlig Behag i Stedet for den smukke Egns Skyld. Kongerne i de nordiske Lande, som ret var opsatte paa at vise ham guddommelig Ære, lod hans Billedstøtte støbe i Guld, prydede den yderligere med svære Armringe og sendte den ned til ham i Byzans som et Vidnesbyrd om, hvor højt de i deres Guds frygt ærede ham." (Saxo: *Danmarks Krønike*, 1. bog)

Saxo skrev, at Odin var hans navn. Jeg tror nu nærmere, at Odin var hans titel. Derfor talte Suhm om tre historiske Odin'er.

Snorre trak imidlertid snoren **endnu** længere, hinsides Kaukasus:

"En stor Fjeldryg strækker sig fra Nordøst til Sydvest, den skiller mellem det store Svithjod og andre Riger. Søndenfor Fjeldet er der ej langt til Tyrkland: der har Odin store Ejendomme." (Snorre Sturlasson: *Ynglinge-Saga*, kap. 5)

Odins store ejendomme syd for Kaukasus-bjergene? Da giver det mening, når Suhm kalder

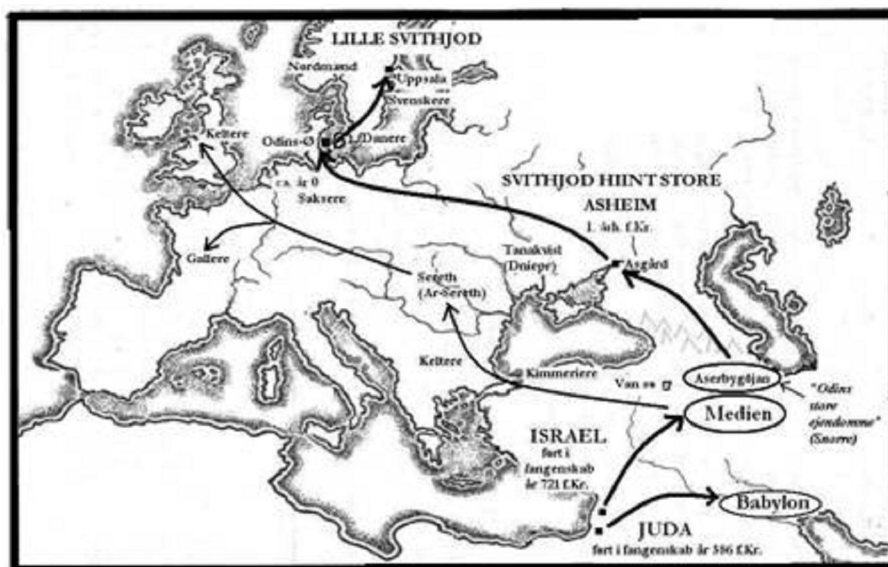
'tyrker' et æres-navn for oldtidens nordboer:

"Ellers kan det og være at Tyrk haver været et almindeligt Navn paa alle de Folk der fulgte Odin, saavel Gother som Aser, som Vaner, thi jeg finder i Langfedgatal, at Odin er bleven kaldet Tyrkernes Konge, og Niords Fader Ingve kaldes af Are ligeledes Tyrkernes Konge, og dette bekræftes derved, at Tyrk synes at have været et Æres-Navn for mange Folk, eller og et almindeligt Navn for alle omvandrende Folk eller Nomader." (Peter Friderich Suhm: *Historie af Danmark, 1. Tomé, s. 20, 1782*)

Hvordan kunne sådanne vidunderlige beretninger om vor ældste oprindelse og nordiske arv gå til glemme for menigmand? Ikke blot kæmper som Suhm og Rudbeck, men selvste Snorre berettede levende om denne vor skjulte arv fra Odin, Aser og Vaner.

Der skulle gå lang tid før støvet fra de gamles bøger blev fjernet.

Den legendariske nordmand Thor Heyerdahl huskes ikke mindst for sin Kon-Tiki Ekspedition, men, som drevet af Forsynet, gik Heyerdahl fra den ene nye opdagelse til den næste. Den bog, der viste sig at være den sidste, var for Norge den største: *Jakten på Odin* (2001), hvor Heyerdahl genopdagede alle disse ting. I 2003 besøgte Norges statsminister Kjell Magne Bondevik endog Asernes bygd (Aserbygðjan), som Heyerdahl havde afsløret: Azerbajdjan. (Azerbajdjanerne er også et tyrkisk folk i dag.) For Norge var det en kostbar perle, som Heyerdahl havde fundet. Den havde ligget skjult lige foran alles øjne, glemt men ikke gemt.

Nordens Aser og Vaner: Bibelens Aser og Dan

Vi kan således spore Aser og Vaner til Aserbygðjan i Tyrkland. Hvem, der blev placeret netop på dette sted og på denne tid, var ingen andre end to af de vigtigste stammer i Bibelen: Aser og Dan.

Aser og Dan var to af de såkaldte Israels 10 fortabte stammer. Israel bestod oprindeligt af 12 stammer, hvoraf ingen var jøder. Frem til år 721 f.Kr. blev de 10 af Israels 12 stammer deporteret ud Kana'an, mens andre var draget nordpå på egen hånd. De 3 nordligste af Israels stammer var Dan, Aser og Naftali, hvoraf Dan var fører-stammen. Den bibelske Dans stamme blev til Vaner under Odin. Den russiske flod Dneipr kalder Snorre f.eks. både for Vanakvisl og Tanakvisl. Jordanes kaldte den i år 500 e.Kr. for Danapir, og i dag hedder den Dneipr på russisk. Danmark staves på den lille Jellingesten tanmarkaR – med T. Daner/Vaner/Taner – tre forskellige udtaler af samme stamme: Dans stamme.

De to bibelske stammer Aser og Naftali, mener jeg, blev smeltet sammen til de nordiske Aser. Nordmændenes og svenskernes DNA er i dag fuldstændig identisk. Danskernes DNA er så tæt på dem, som man kan komme, men afviger dog en ganske lille smule.

De 3 nordligste Israels stammer er i dag Danmark (Dan), Sverige (Aser) og Norge (Naftali). Fra Kana'an vandrede de til Lille-Asien, og under høvdingen Odin vandrede de på et tidspunkt videre til Norden.

(Der var også en stærk forbindelse til Grækenland og Troja, men det kommer jeg ind på

senere.)

Før jeg fortæller om de 3 nordligste Israels stammer, Dan, Aser og Naftali må jeg atter understrege, at ingen af dem var jøder.

I dag gentager de fleste, uden at tænke over det, at Bibelen er jødernes bog. Dette er ikke rigtigt: Bibelen er **ikke** jødernes bog! Lige meget hvor mange gange denne repeterede løgn end gentages, handler Bibelen **ikke** om jøderne. Til dette, svarer den kristne palæstinenser, ex-jøde og dissident Israel Shamir en anti-kristen jøde:

"Jøderne bliver ikke engang nævnt i den jødiske Bibel. Se og få dén tykke bog ned fra dine hylder og undersøg det selv. Ingen af de store og legendariske mænd, du nævner, fra kong David til profeterne, blev omtalt som 'jøderne'. Denne etniske betegnelse forekommer for første og eneste gang i Bibelen i historien fra Persien i den meget sene Esters Bog." (Israel Shamir: *Galilee Flowers*, s. 186, 2003.)

Jøderne i dag sporer kun deres aner til Juda, én af Israels 12 stammer. Hvordan det end har sneget sig ind i den almindelige opfattelse, at jøderne skulle have herkomst fra mere end én af Israels 12 stammer, er uvist. Men en af Amerikas førende rabbinere, Shmuley Boteach, kan i sin best-seller om jødedom fortælle, at,

"En israelit er én, der nedstammer fra Jakob... Efter adspredelsen af de ti stammer, blev israelitterne kendt som jøder, da den resterende del af den jødiske nation – dem der i dag udgør hovedparten af det jødiske folk – alle stammer fra Juda." (Min understregning) (Shmuley Boteach: *Judaism for Everyone*, s. 383, 2002.)

Direkte forkerte folkenavne kan blive så indgroede i folks sprog og tankegang, at de er svære at rette igen, selv om alle, når de tænker over det, godt ved, at det drejer sig om et direkte falsk mærkat. Da Columbus ankom til Amerika i år 1492 e.Kr., troede han, at det var Indiens kyst, og at de lokale stammer var indere. Derfor blev Amerikas stammer kaldt for indianere (indere). Der gik meget kort tid, før spanierne blev klar over, at det var Amerika, og ikke Indien, men navnet indianer (inder) hang ved.

Når vi læser evangelierne om Herren Jesus, handler de om jøder (af Judas stamme), fordi at ingen af dem var af Israels 10 stammer. Disse 10 stammer havde været langt, langt væk fra Kana'an i mere end 700 år, da Jesus blev født i Betlehem.

Jeg vil derfor nu gå over til at berette om alle de såkaldte Israels 10 fortabte stammer, men bevare et fokus på de tre nordlige stammer Dan, Aser og Naftali.

Israels 10 fortabte stammer

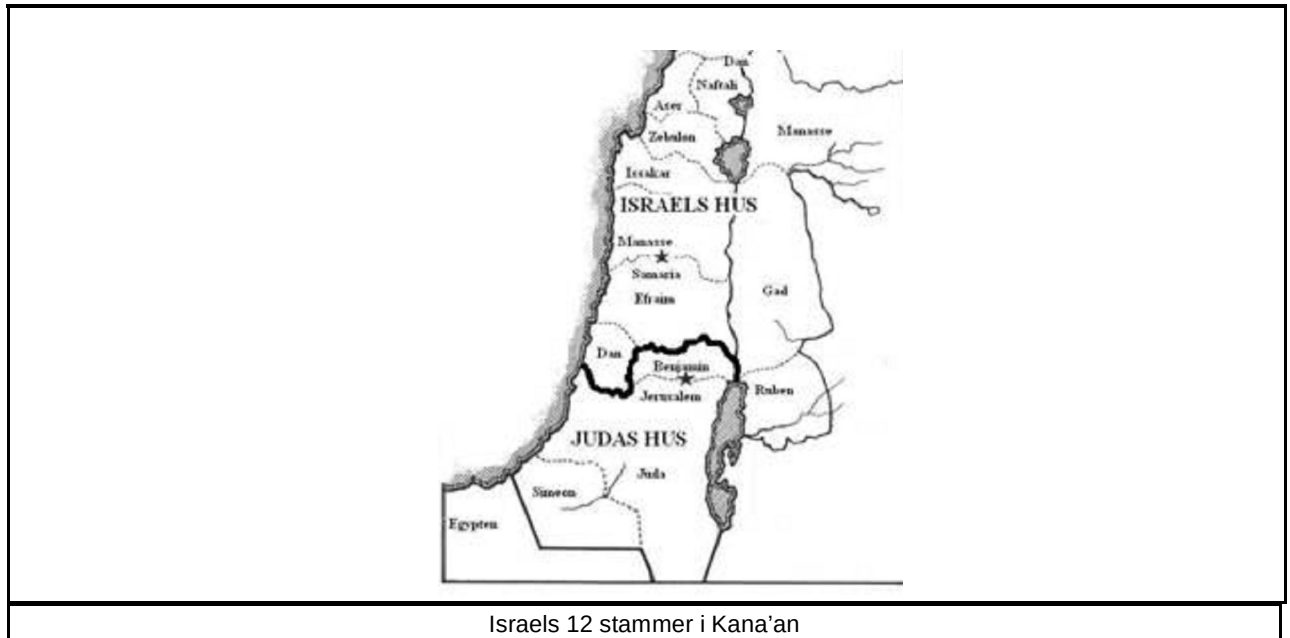
Bibelen er en slægts-bog om Israels 12 stammer, israelitterne. To af israelitternes stamfædre var Sem og Eber, og derfor er israelitter også semitter og hebræere. Abrahams sønne-søn Jakob blev af Gud døbt Israel: **"Dit navn skal ikke mere være Jakob, men Israel; thi du har kæmpet med Gud og mennesker og sejret!"** (1. Mose 32:28) Jakob er derfor den første israelit, og alle israelitters stamfader. Jakob-Israel får 12 sønner, stamfædre til Israels 12 stammer: israelitterne. Én af de 12 sønner hed Dan, i dag danskerne. Én hed Aser, i dag svenskerne. Én hed Naftali, i dag nordmændene. Ved at springe de øvrige over, hed én Juda, stamfader til judæerne. Lidt før år 500 f.Kr. blev de af judæerne, der var i fangenskab i Babylon, pludselig kaldt for jøder. Bagerst i ordforklaringen i Det Danske Bibelselskabs 1992-oversættelse af Bibelen, kan vi læse under Juda: "Ordet jøde er afledt af Juda."

Efter at have været Faraos trælle i Ægypten, vandrer de ca. 3 mio. israelitter – mænd, kvinder og børn – over det delte Rødehav, og når til Sinajs bjerg, hvor de får Moseloven. Dette er en yderst vigtig begivenhed i Israels historie, da Bibelen omtaler det som et bryllup mellem Gud (brudgommen) og Israel (bruden). Denne betegnelse af forholdet mellem Gud og Israels 12 stammer som Mand og Hustru, bliver brugt gennem hele Bibelen, lige fra 2. Mosebog til den sidste bog i Bibelen, Johannes' Åbenbaring. Israelitterne indtager det Forjættede Land Kana'an, fordriver kana'anæerne og lever efter Guds Lov.

Israel er nu Guds ejendomsfolk, hvilket er et stort ansvar. Hvis Israel følger Guds Lov og tilbeder Ham, velsigner Gud dem og velsigner andre folk igennem Israel. Hvis Israel derimod bryder Guds Lov og dyrker andre guder, vil Gud tugte og forbande Israel, indtil Israel omvender sig.

Efter kong David – 'en mand efter HERRENS hjerte' – følger kong Salomo. Salomo er den vise mand på jord, men fordi han giftede sig med fremmede kvinder, straffede Gud hele Israel, og 10 af stammerne gør oprør. Israel er nu delt i to kongeriger: de 10 stammer i Nordriget, kaldet Israels Hus eller bare Israel; og de 2 stammer i Sydriget, Judas Hus, eller bare Juda, og senere jøder.

Israels 10 stammer og Judas 2 stammer har fra da af separate konger, separate profeter, hver sin historie, og er ofte i krig med hinanden. De 10 nordlige stammer er dog mere syndige end de 2 i syd, så til sidst straffer Gud de 10 stammer ved at lade stormagten Assyrien invadere Nordrigets 10 stammer, og assyrierne deporterer alle israelitterne af de 10 stammer ud af Kana'an i år 721 f.Kr.

Gud ophæver ved denne lejlighed Sit 'ægteskab' med Israels 10 stammer, fordi at de afguder, som de dyrkede (som

Ba'al og Molok), var Israels 'elskere' i Israels 'ægteskabsbrud'. Guds 'ægteskab' med Judas 2 stammer i Syd forbliver dog intakt, og Juda fortsætter med at være Guds folk: **"Kald hende Nådeløs; thi jeg vil ikke længere være Israels hus nådig og tilgive dem. Men Judas hus vil jeg være nådig og frelse dem ved HERREN deres Gud..."** (Hoseas 1:6-7) Om Guds 'skilsmisse' fra Israels 10 stammer bruger profeten Jeremias det faktiske ord **skilsmissekontrakt** om det bristede ægteskab: **"Jeg tænkte, at hun efter at have gjort alt det ville vende om til mig; men hun vendte ikke om. Det så hendes svigefulde søster Juda; hun så, at jeg forstødte den troløse kvinde Israel for al hendes hors skyld, og at jeg gav hende skilsmissebrev; den svigefulde søster Juda frygtede dog ikke, men gik også hen og boled."** (Jeremias 3:7-8)

De to søstre er Israel og Juda, der begge 'boler', d.v.s. dyrker afguder som Ba'al, og ikke er deres Ægtemand HERREN tro.

Selve deportationen af de 10 stammer sker endeligt i år 721 f.Kr., hvor assyrierne tvangsforflyttede dem til egne syd for Kaukasus-bjergene. Det Gamle Testamente beskriver dette: **"Assyrerkongen drog op og besatte hele landet; han rykkede frem mod Samaria og belejrede det i tre år; og i Hoseas niende regeringsår indtog assyrerkongen Samaria, bortførte Israel til Assyrien og lod dem bosætte sig i Hala, ved Habor, Gozans flod, og i Mediens byer."** (2. Konge 17:5-6) **"Derfor blev HERREN såre fortørnet på Israel og drev dem bort fra sit åsyn, så der ikke blev andet end Judas stamme tilbage."** (2. Konge 17:18)

Bortset fra Bibelen selv, er den mest hævdvundne historiker omkring oldtidens Israel, den romerske jøde Flavius Josefus (37-95 e.Kr.). Josefus beskrev samme begivenhed, hvor de 10 stammer blev ført bort fra Kana'an:

"... den Assyriske Konge ... blev saa ophidset, at han i Kong Oziæ syvende Regjerings-Aar lod sig see med en mægtig Krigshær for Samaria, og belejrede den. Beleyringen varede udi tre Aar, men han blev endelig Mester over den udi Kong Oziæ

niende Regjerings-Aar, og saaledes gjorde Ende paa det Israelitiske Rige. Han lod alt Folket tillige med Kong Ozeas, der faldt levende udi hans Hænder, bortføre til Medien og Persien, og derimod lod sære Folk fra det Landskab Chuth, der har det Navn af en Flod, der løber igiennem Persien, og kaldes saaledes, for at beboe Samaria og de andre Israelitiske Stæder. Saaledes bleve de 10 Israels Stammer bortførte af deres Lande..." (Flavii Josephi Jødiske Historie: Første Deel, 9. Bog, kapitel 14, s. 646-647, 1751.)

Det er en stor hjælp til forståelsen af Israels 10 stammer og Judas 2 stammer, hvis man er klar over, hvem de forskellige gammel-testamentlige bøger er rettet til. 1. og 2. Kongebog er skrevet ud fra de 10 stammers synsvinkel, og omtaler profeten Elias, en profet til de 10 stammer. 1. og 2. Krønikebog er derimod set ud fra Judas 2 stammers synsvinkel.

Da Kongebøgerne blev nedfældet på papir, ca. år 580 f.Kr., var Israels 10 stammer langt borte fra Kana'ans Land: **"Thi da Israel havde revet sig løs fra Davids hus og gjort Jeroboam, Nebats søn, til konge, drog denne Israel bort fra HERREN og forledte dem til en stor synd; og israelitterne vandrede i alle de synder, Jeroboam havde begået, og veg ikke derfra, så at HERREN til sidst drev Israel bort fra sit åsyn, som han havde sagt ved alle sine tjenere profeterne; og Israel måtte vandre bort fra sit land til Assyrien, hvor det er den dag i dag."** (2. Kong 17:21-23)

Hvad der skete med de såkaldte Israels 10 fortabte stammer, efter de havnede i egnene syd for Kaukasus, har mange gransket over gennem tiden. Fysisk forlod de Guds profeter i Mellemøsten, men de forblev i profeternes fremtids-profetier. De vendte tilbage til Guds profeter som de europæiske hedninger i Det Nye Testamente, og udgør i dag de hvide kristne folkeslag.

Bibelens skjulte bøger

De tidlige Kirkefædre havde en anden Bibel, end den vi har i dag. Enkelte ny-testamentlige epistler blev oprindeligt ikke godkendt som Kanon, mens de godkendte en række andre bøger som Kanon, bl.a. nogle af de såkaldte apokryffer og pseudepigrafer. Én af pseudepigraferne, der ikke nåede med som en del af Kanon, som synoderne fastslog i 380'erne e.Kr., var profeten Ezras bøger, på nær den første. 4. Ezras bog fortæller om de 10 stammers eksil og deres vandring til Europa:

"Og at du så ham hidkalde og samle til sig en anden, fredelig skare – det er de ti stammer, der var ført fangne bort fra deres land i kong Josijas dage, dem, som assyrerkongen Salmanassar førte i fangenskab og flyttede over hinsides Eufratfloden; og de blev flyttet til et fremmed land. Men de satte sig for at forlade hedningernes skare og drage til en endnu fjernere egn, hvor menneskeslægten endnu aldrig havde boet, for der måske at overholde deres love, som de ikke havde holdt i deres eget land. Ind over Eufratflodens snævre gennemgange drog de; thi den Højeste gjorde undere mod dem dengang og standsede flodens kilder, til de var gået over. Men lang vej var der gennem det land, en rejse på halvandet år. Men landet hedder Arsereth. Der blev de boende til den sidste tid..." (4. Ezra 13:39-45)

På hebraisk betyder Ar-Sereth 'et andet land'. Sereth er også en biflod til Donau i Rumænien.

Eksilets begyndelse

Navnene på nogle af Israels stammer, som Aser og Dan, er let genkendelige i vor søgen efter de 10 fortabte stammer. Men Israel skulle miste sit navn **Israel**, da Israel betød **én prins der hersker med Gud**. Israels 10 stammer var netop blevet forkastet, ikke længere Guds folk, og de herskede ikke længere med Gud, og blev frataget navnet **Israel**. Som resten af verdens folk var de ikke Guds folk, og som resten af verdens folk dyrkede de andre guder. For resten af verden, ville de 10 fortabte stammer derfor ligne hedninger. Men Gud havde ikke glemt disse fortabte israelitiske hedninger. De var af det samme folk af kød og blod, der var Guds øjensten ved Sinajs bjerg og i Kana'an. De andre navne, som Israels 10 fortabte stammer nu blev kaldt ved, kan historiebøgerne dog fortælle os om.

Det var assyrerne, der havde ført de 10 stammer i fangenskab. *Gads Bibel Leksikon* kan fortælle os, at assyrerne kaldte de 10 stammer for Bit Humrija, d.v.s. Omris Hus. (Kong Omri var én af Israels 10 stammers u-Gudelige konger, som nævnt i 1. Kongebog kap. 16.) Andre udtaler af dette var Ghomri og Khumri.

Ét af de største arkæologiske fund gennem de sidste 200 år, var opdagelsen af Behistun-klippen, tæt på det nuværende Teheran i Iran. Da perser-kongen Darius' indskrifter på tre forskellige sprog blev tydet, viste det sig, at de 10 stammer blev kaldt for Khumri, Ghimri og Saka.

I 1988 lod assyriologen dr. Anne Katrine Gade Kristensen udgive sit forsvar for, at folket "kimmerierne faktisk var identiske med israelitter, der blev deporteret fra det nordlige Israel efter Samarias fald i 722 f.Kr." Dr. Kristensens forsvar blev oversat til engelsk af dr. Jørgen Læssøe, én af Danmarks førende kapaciteter indenfor mellemøstlig arkæologi, og det blev udgivet af Det Kongelige Videnskabernes Selskab.

Kimmerierne var det samme folk, som de senere keltiske kimbrere i Nordjylland. Himmerland betyder Kimbrernes Land. Peter Friderich Suhm fortæller os, at

"Siden de Nordiske Cimbrer have, som jeg siden skal vise, været eet Folk med Cimmerierne, i Henseende til Udspring og Navn, og stammet fra dem, saa er det meget rimeligt, at endeel af dem haver efter den første Uddrivelse ved Scytherne begivet sig nord paa, og ført da det Cimmeriske eller Cimbriske Navn ind med sig i Norden..." (Peter Friderich Suhm: *Forsøg til et Udkast af en Historie over Folkenes Oprindelse i Almindelighed, som en Indledning til de Nordiske Folkes i Særdeleshed*, s. 332, 1769)

Nogle af kelterne vandrede senere tilbage til Lille-Asien. De franske keltere, gallerne, nåede i år 279 f.Kr. en egn i Lille-Asien, som de kaldte for Galatien, som Johannes Brøndsted skriver i *Politikens Danmarkshistorie*. Det var til disse keltere, gallere eller galatere, at apostlen Paulus skrev sit Epistel til Galaterne i Det Nye Testamente.

Skyterne i Skytien eller Svithjod

Kort tid efter, at de 10 stammer syd for Kaukasus havde mistet deres navn Israel, dukker der et nyt folk op på den nordlige side af Kaukasus, i det sydlige Rusland: skyterne. Skyterne og kimmerierne bliver omtalt som ét og samme folk af den russiske historiker Boris Piotrovsky fra Eremitage-Museet i Skt. Petersborg. Skyterne kan godt have været en betegnelse for flere forskellige stammer i samme område, men i al fald bevægede de sig ind i Ukraine, og var kendte for at forsyne grækerne med korn.

Området Ukraine og Syd-Rusland bliver af historikere kaldt Skytien. Det nordiske navn var Svithjod, og Snorres Svithjod hiint Store er identisk med andre europæiske historikers Skytien. Snorres navn for Sverige var ganske enkelt Svithjod – forskelligt fra Svithjod hiint Store, hjemlandet. I dag er det islandske navn for Sverige: Svithjod. Et tykt kapitel i *Atlant Eller Manheim* kalder Olof Rudbeck for *Om Sweriges namn Scythien*. Georg Stiernhielm – det 17. årh. mest lærde mand i Sverige – kaldte ganske enkelt det svenske sprog for skytisk.

Judas Kongerige

Israels 10 stammer blev endegyldigt deporteret i år 721 f.Kr. bort fra Kana'ans Land, og tilbage var kun Judas 2 stammers kongerige, bestående af den store Juda og den lille Benjamin. Judas Hus, disse to stammer, fortsætter i de 10 stammers synder, og allerede i år 701 f.Kr. hærger Assyrien Judas Kongerige. Assyrier-kongen Sankerib skrev i en kileskriftsinskrift, at han lod 200.150 judæere deportere, langt væk. Disse 200.150 judæere af Judas stamme **vendte aldrig tilbage** til Kana'an, og eksisterer derfor stadig i dag, sammen med de 10 stammer!

Den efterfølgende stormagt er Babylon. I år 604 f.Kr. sætter babylonier-kongen Nebukadnezar det endegyldige punktum for Judas Kongerige, da han indtager Jerusalem. I år 587 f.Kr. deporterer Nebukadnezar så Judas 2 stammer til Babylon. Her kaldes judæere af Judas Hus for første gang i Bibelen for **jøder**. Efter 70 års eksil i Babylon vender 49.697 judæere, nu kendt som jøder, tilbage til Kana'an.

Det er efterkommerne af disse små 50.000 jøder af Juda og lille Benjamin, som mere end 500 år senere er hovedpersonerne i Det Nye Testamente.

Flavius Josefus fortæller i det 1. årh. e.Kr., at

"Af den Aarsag findes de tvende Stammer [Juda og Benjamin*] alleene udi Asien og Europa, hvilke nu staae under de Romeres Lydighed, thi de andre 10 Stammer ere indtil denne Dag blevne paa hin Side Euphrates, og have saa formeeret sig, at de kand ikke tælles." (*Min parentes.) (*Flavii Josephi Jødiske Historie: Anden Deel, Bog 11, kapitel 5, s. 23, 1751.*)

Højdepunktet af den samlede Bibel, fra 1. Mosebog til Johannes' Åbenbaring, er korsfæstelsen af Jesus. Ved synderens tro på, at Jesus på korset var Guds Søn, der ofrede sig i synderens sted, er Frelsen mulig. Det hellige Navn **Jesus** betyder **HERREN Frelser**.

Hver af Israels 12 stammers plads i korsfæstelsen er en nøgle, der kan gøre den bog forståelig, som for mange er en lukket bog.

Af Israels 12 stammer er der ved korsfæstelsen 3 forskellige grupper:

- 1) Judas stamme i Judæa
- 2) Benjamins stamme i Galilæa
- 3) De 10 stammer i Europa

Kort fortalt:

- 1) Juda korsfæstede Jesus
- 2) Benjamin fulgte Jesus, og flygtede som disciple og apostle for at fortælle de 10 fortabte stammer i Europa om Kristus
- 3) De 10 stammer i Europa blev kristne

Denne nøgle fandt en af Danmarks bedste døtre: Anna Bjørner. Anna Larssen, som hun oprindeligt hed, var en af Danmarks førende skuespillerinder. Hun fik den bedste instruktion af Herman Bang, og var for en kort tid forlovet med Gustav Wied. Som Dagmar Teatrets stjerne blev hun imidlertid omvendt til Kristus, uden det gav mening for resten af teater-verdenen. På sin karrieres tinde opgav hun teatret og blev snart gift med KFUM sekretæren fra Helsingør, Sigurd Bjørner. Sammen påbegyndte Bjørner-ægteskabet deres korstog, der var Pinsevækkelsens fødsel i Danmark.

Anna Bjørner

Sigurd Bjørner var forstander for Evangelieforsamlingen på Trianglen i København, men grundlagde i 1924 Apostolsk Kirke i Danmark, med menigheder over hele landet. Deres blad *Evangeliebladet* blev solgt fra dør til dør i større oplag, og havde et let forståeligt, men ligefremt og kompromisløst evangelium. Korstogets kraft var stor, og blev kært modtaget af mange ufrelste og kristne, mens Bjørner'nes møder i Apostolsk Kirke blev angrebet af ung-socialisterne.

Så tidligt som 1923 kunne man i *Evangeliebladet* læse artikler om, at jøderne om ikke lang tid ville danne en jødisk stat i Palæstina. Disse artikler var inspireret af den irske Bibel-lærer Grattan Guinness, der i 1887 i *Light for the Last Days* skrev, at Storbritannien ville befri Jerusalem i 1917, fra de muhammedanske tyrkeres hænder. Grattan Guinness regnede Storbritannien for Efraims stamme. Efraim var fører-stammen blandt Israels 10 stammer, og Jakob havde profeteret, at Efraim alene skulle blive til 'en mængde folk' (1. Mose 48:19), d.v.s. et Commonwealth of Nations. Samtidig havde Grattan Guinness også skrevet i 1887, at Storbritannien (Efraim) senere ville overdrage det Hellige Land til jøderne (Judas stamme).

Frelsen i Jesu død på korset var netop det centrale i *Evangeliebladet*, og Anna Bjørner forklarede dette i overensstemmelse med evangeliets sandhed og uden at bukke under for tidens

ånd:

"Der er saa mange Kristne, der ikke kan se, at Jesus er Israels Forløser. I Johs. 11 Kap. Læser vi, at Ypperstepræsterne og Farisæerne har sammenkaldt til et Møde for at tale om, hvad de skal gøre ved Jesus, der gør saa mange Tegn iblandt Folket, og bliver det saadan ved, siger de, vil Romerne komme og tage baade Land og Folk. Men Kajfas, som var Ypperstepræst i det Aar, sagde: 'I ved intet; ej heller betænker I, at det er os gavnligt, at eet Menneske dør for Folket, og at ikke det hele Folk skal gaa til Grunde.' – 'Men dette sagde han ikke af sig selv; men da han var Ypperstepræst i det Aar, profeterede han, at Jesus skulle dø for Folket (Jøderne i Palæstina), og ikke for Folket alene, men for at han ogsaa kunne samle Guds adspredte Børn (Israels 10 Stammer) sammen til eet.' Kristenheden tror, det er de Kristne, her tales om, men det er jo klart, at det er umuligt – der var ingen 'adspredte Kristne' den Gang. Det var Israel, Jesus kom til. Og Ypperstepræsten siger: det er bedre, at eet Menneske dør for hele Folket, at ikke hele Folket skal gaa til Grunde. Det er en Profeti, han ved ikke selv, hvad det er, han siger; men han forkynder, at Jesus Kristus, Guds Søn, skulde forløse ikke bare Juda, men ogsaa de tabte Faar af Israels Hus, de ti Stammer, som var i Adspredelsen. Det var 'Guds Børn', som skulde samles til een Nation med Juda. Men Juda tog ikke imod Ham, kun en lille skare galilæiske Mænd – af Benjamins Stamme." (Anna Bjørner: *Kajfas' mærkelige Profeti. Evangeliebladet: Organ for den apostolske Kirke i Danmark*, 7. aug., 1935, s. 1-2)

For hvert år blev artiklerne om, at jødernes stat i Palæstina ville blive virkelighed, mere udtrykkelige. I april 1936 forlod Sigurd og Anna Bjørner, af uklare årsager, Apostolsk Kirke og *Evangeliebladet*, og fra den ene uge til den anden forsvandt selv den mindste reference til Bjørner'nes eksistens fra *Evangeliebladets* sider. Samtidig ophørte **al** omtale af Israel og jøder i *Evangeliebladet* – i to år, men så var det de stik modsatte budskaber!

Bjørner-ægteparret fortsatte dog ufortrødent på egen hånd. Sigurd lagde stor vægt på opdagelsen af stammerne i *Pinsebevægelsen – en Sekt?* (1944), og Anna var oversætter for British-Israel-pinse-prædikanten George Jeffreys' vækkelsesmøder i København og Slagelse i 1947 og 1949.

Bjørner'nes glæde var stor, da de i 1952 fandt sammen med den kirke, som de selv havde grundlagt. Efter et års sygdom døde Sigurd imidlertid i 1953. Anna, der nu var enke, fik nu strenge forbud fra den nye ledelse i Apostolsk Kirke om **ikke** at nævne Israels stammer eller jødernes tilbagevenden til Palæstina, når hun skulle tale til Apostolsk Kirkes møder. Anna sagde, at hun følte, at "man dolkede hende i ryggen, når hun talte om de ting," altså Israels 10 fortabte stammer. (Ifølge Johannes Rasmussen: *Ægteparret Bjørners Liv og Virke*, s. 32, 1969) Selv i sine sidste år fortsatte hun på egen hånd, og talte f.eks. på Hotel Prindsen i Roskilde i sep. 1953 om emnet 'Israels stammer'. Hun gik bort i 1955, to år efter sin mand.

Den kostbare skjulte skat – Israels stammer - som Anna Bjørner havde fundet, da hun fandt Kristus, blev atter dækket til med jord ved hendes begravelse. Lad Annas egne ord fra *Evangeliebladet* stå som hendes minde:

"Israels 10 Stammer derimod vendte ikke tilbage fra deres Fangenskab i Assyrien, men vandrede Nord over gennem Kaukasus, rundt det sorte Hav, indtil de landede i Mellemeuropa og til sidst kom til det af Gud for dem bestemte Tilflugtsted: 'Øerne i Havet' (De britiske Øer), hvorfra Efraim-Israel til sidst skal komme, medens Juda skal komme fra 'Verdens fire Hjørner'. Historieforskerne fortæller, at hebraiske Mindesmærker, Gravsteder og andre Efterladenskaber markerer den Vej, de har vandret. Evangeliet om Jesus, som var blevet forkastet af Juda, blev derefter forkyndt for Hedningerne, og blandt dem var Israel ti Stammer, som 'de tabte Faar af Israels Hus'. Her blev Evangeliet modtaget, og disse tabte ti Stammer udgør i Dag Kernen af Jordens kristne Nationer." (Anna Bjørner: *Den store Pyramide. Evangeliebladet: Organ for den apostolske Kirke i Danmark*, 21. april, 1927, s. 1)

Hedningerne i Det Nye Testamente De 10 fortabte stammer

Judas ene stamme i Palæstina (jøderne) havde som stamme forkastet Jødernes Konge, som apostlen Paulus, der var af Benjamins stamme, skrev: **"... jøderne, der slog både Herren Jesus**

og profeterne ihjel, og som har fordrevet os, og som ikke behager Gud og er imod alle mennesker, fordi de hindrer os i at tale til hedningerne, så de kan blive frelst; sådan fylder de altid deres synders mål. Men vreden er kommet over dem til fulde.” (1. Thessaloniker 2:14-16, 1992-ovs.)

Apostlene, hvoraf 11 var af den lille Benjamins stamme, kaldte Judas Hus til at angre deres synd, for at de 10 fortabte stammer (Israels Hus) snart kunne tage imod evangeliet om Jesus. Her Peters ord på Pinsedag: **”Så skal da hele Israels hus vide for vist, at den Jesus, som I [Juda] korsfæstede, ham har Gud gjort både til Herre og Kristus.”** (Apostlenes Gerninger 2:36)

I evangeliet havde Jesus ladet disciplene høre, hvem Han var udsendt til: **”Jeg er ikke udsendt til andre end til de fortabte får af Israels hus.”** (Mattæus 15:24) Efter Kristi Himmelfart og Pinsedag adlød apostlene deres Herre Jesu bud til dem, og gik netop til de fortabte får af Israels Hus. De missionsrejser, som man læser om i Apostlenes Gerninger, gik alle i én retning: mod Europa. Paulus og de andre apostle rejste til Lille-Asien, Cypern, Grækenland og Rom. Epistlerne i Det Nye Testamente er skrevet til kristne menigheder i Lille-Asien, Grækenland og Rom.

Den apokryfe 1. Makkabæerbog (ca. år 100 f.Kr.) og Josefus fortæller om en brevveksling mellem kongen af den græske by Sparta og jødernes ypperstepræster i Jerusalem. Spartanerne fortalte glædesstrålende, at de havde fundet, at de var af samme slægt som jøderne.

”Oniares, de Spartaners Konge, tilbyder Onias den Ypperstepræst Hilsen. Det er fundet baade i de Spartaners og Jødernes Skrift, at de ere Brødre, og at de ere af Abrahams Slægt.” (1. Makkabæerbog 12:20-21)

Jøderne, der stadig var Guds folk og havde Det Gamle Testaments bøger, svarede spartanerne, at dette var de allerede klar over:

”Vi toge med Glæde mod dette Brev, og lode see al Velvillighed imod Areum og Demoteclem. Vi behøvede ikke dette Vidnesbyrd, thi vi vare tilforn overbeviiste herom af vore hellige Bøger, men vi vilde ikke være de første, der vilde gjøre det bekiendt, for at det skulde ikke have Anseelse af, at vi vilde tiltage os den Ære, som I have selv siden givet os.” (Flavii Josephi Jødiske Historie: Anden Deel, Bog 13, kapitel 5, s. 153, 1751)

I deres flugt fra Ægypten var både Judas 2 stammer såvel som de 10 stammer alle gået gennem Rødehavet og nået Sinajs bjerg, hvor de modtog Moseloven. I de 40 dage, Moses modtog Loven mens han stod alene på toppen af Sinajs bjerg, dækkede en tæt sky toppen af bjerget, så de ca. 3 mio. israelitter under skyen ikke kunne se Moses. Efter dette fortsatte israelitterne deres vandringer i Sinajs ørk, og da hele folket tørstede, slog Moses i utålmodighed på en klippe med sin stav, og der væltede vand ud, og hele Israel fik slukket deres tørst.

Da Paulus skriver til menigheden af grækere i Korinth, fortæller Paulus disse grækere, at **de** også stammede fra disse israelitter fra Mosebøgerne: **”Jeg vil nemlig ikke, brødre, at I skal være uvidende om, at vore fædre alle var under skyen og alle gik gennem havet og alle blev døbt til Moses i skyen og i havet og alle spiste den samme åndelige mad og alle drak den samme åndelige drik, thi de drak af en åndelig klippe, som fulgte med; og den klippe var Kristus.”** (1. Korinther 10:1-4) (Sml. Ezekiel 20:36)

Det lå Paulus tungt på hjertet at disse kristne grækere ikke glemte deres israelitiske oprindelse, da de læste hans brev op i menigheden i Korinth i Grækenland år 55 e.Kr. Hvor meget mere er Pauli ord da ikke rettet til de kristne danskere i kirkerne i Korinth på Fyn!

En af de vigtigste græske stammer var daniderne, der sagde, at de stammede fra slaver fra Ægypten. Suhm skriver, at Vanerne (Danerne) havde en særlig forbindelse til Grækenland, mens Snorre fortæller os i *Gylfaginning*, at Aserne havde boet i Troja. (Trojanerne var ikke grækere.)

Netop danskernes forbindelse til det gamle Grækenland var så vigtig for Saxo, at han i den første sætning i sin *Danmarks Krønike* henviser til den normanniske krønikeskriver Dudo, der mente, at danerne stammede fra den græske Dan-stamme. Hvad Dudo selv skrev ca. år 1000, var:

”Daci kaldes af deres egne Danai, eller Dani, og rose sig af at stamme fra Antenor, som flyede til Illyrien, efterat Troja var ødelagt.” (Citeret fra Peter Friderich Suhm: *Critisk Historie af Danmark, Bind 1*, s. 188, 1774)

Arkæologen dr. Cyrus Gordon, der blev kaldt for det 20. årh. største amerikanske arkæolog, skrev om Israels stamme Dans færd til Grækenland, Irland og Danmark. Dette havde den omrejsende jøde Eldad ben Mahli allerede skrevet i Middelalderen (det 9. årh.) i et brev til jøderne i Spanien:

"I Jeroboams dage, 975 f.Kr., nægtede Dan at udgyde sin broders blod; og nærmere end at gå i krig med Juda, forlod han landet, og drog som ét legeme til Grækenland (Javan) og til Danmark."

Roms 'hedninge-kristne' = de 10 stammer

Til de kristne i Rom, som han kalder for 'hedninger', skriver Paulus, at Abraham er deres fælles stamfader: **"Hvad skal vi da sige, at Abraham, vor kødelige stamfader, har opnået?"** (Romerne 4:1) Den nye 1992-ovs. gengiver dette vers med 'Abraham, vort folks stamfader'. Paulus kalder både sig selv (afsenderen) og de kristne hedninger i Rom (modtagerne) for Abrahams kødelige efterkommere. Martyr-apostlen Stefanus bruger samme vending om sig selv og det jødiske råd i Apostlenes Gerninger 7:2, som Paulus bruger om sig selv og de romerske hedninge-kristne.

I midten af Epistlet til Romerne findes de tre kapitler (9, 10 og 11), der i særlig grad angår de 10 stammer overfor de 2 stammer. Paulus beskriver, at ud af Abrahams 6 kødelige sønner fortsatte Gud kun Sin pagt med én søn, nemlig Isak. Og Paulus kommer med endnu et eksempel. Isak havde to kødelige sønner: Jakob og Esau. Men Gud fortsatte Sin pagt med Jakob. Paulus kommer så til profeten Hoseas bagerst i Det Gamle Testamente, der for de 10 stammers fangenskab profeterede, at Gud ville forkaste dem midlertidigt og kalde dem Ikke-Mit-Folk. Hoseas skriver også, at Judas 2 stammer på dette tidspunkt ville forblive Guds folk. Til de kristne af hedensk æt i Rom, skriver Paulus så i år 61 e.Kr., at de er dette Ikke-Mit-Folk, der er blevet fundet af Gud og (igen) blevet til Mit-Folk: **"Og til at være sådanne kaldte han også os, ikke alene dem af jødisk, men tillige dem af hedensk æt, som han også siger hos Hoseas: 'Det folk, som ikke var mit folk, vil jeg kalde "mit folk", og hende, som ikke var den elskede, vil jeg kalde 'den elskede'; og det skal ske, at på det sted, hvor der blev sagt til dem: 'I er ikke mit folk', dér skal de kaldes 'den levende Guds børn'."** (Romerne 9:24-26) Paulus omtaler i denne sammenhæng sig selv, en benjaminitt af Judas Hus, som **af jødisk æt**.

Hoseas' profeti, som Paulus opfyldte, fortsætter med endnu en forjættelse om, hvad der skal kendetegne Israels 10 stammer, efter de er blevet Mit-Folk: **"Men israelitternes tal skal blive som sandet ved havet, der ikke kan måles eller tælles. Og i stedet for 'I er ikke mit Folk' skal de kaldes 'Den levende Guds Børn'."** (Hoseas 1:10) De kristne folk i Europa har altid haft en naturlig forkærlighed for Det Nye Testamente og Det Gamle Testamente (Paulus og Hoseas), og de er den Levende Guds Børn – d.v.s. kristne. Europas kristne folk har bestemt altid været talrige som havets sand – hundreder af millioner af mennesker!

Den benjaminittiske apostel Peter bruger i sit Første Epistel netop de ord, som Gud gav til Israels 12 stammer ved Sinajs bjerg, og som Gud udtrykkeligt sagde, var til Israel, og Peter lader disse Guds ord til Israel gå i opfyldelse i de første kristne. (Sml. 2. Mose 19:6 og 1. Peter 2:9-10.)

Apostlen Jakob skriver direkte til Israels 12 stammer i adspredelsen: **"Jakob, Guds og Herren Jesu Kristi tjener, sender hilsen til de tolv stammer i adspredelsen."** (Jakob 1:1)

Det står sandelig i Det Nye Testamente, men *Gads Bibel Leksikon* kan også fortælle os, at

"... den ældste kristne menighed forstod sig selv som et helligt Guds folk, der nedstammede direkte fra Israels 12 stammer..." (*Gads Danske Bibel Leksikon* L-Å, s. 1001, 1966)

Odin i Bibelen

Nordens største autoriteter, som Snorre, beskrev sandelig den historiske høvding Odin som Aser- og Vaner-stammernes præste-høvding, der blev forherliget så meget, at han senere blev husket som en gud. Den rent mytologiske gud Odin og sagnene fra den norrøne mytologi, er derimod fulde af af levn og paralleler til HERREN, Kristus og Bibelen. Der er også referencer til de mange afguder – som Ba'al – som Israel dyrkede i Kana'an, og som var selve årsagen til, at HERREN lod assyrer-kongen dem fordrive, hvormed de blev de 10 fortabte stammer.

Guds Navn var oprindeligt JAHVE, også stavet JEHOVA. På et tidspunkt ændrede de jødiske præster dog JAHVE fra Det Gamle Testamente til ADONAI, der er græsk og betyder HERREN. I danske Bibeler er HERREN i Det Gamle Testamente således oprindeligt ADONAI og JAHVE.

Navnet Odin på hebraisk ville være Aud'n eller Ôdn, og ville være det samme som Adonai. Jeg mener derfor ikke, at Odin var navnet på en præste-høvding, men derimod **titlen** på en præste-høvding. På old-nordisk har ordet/navnet Odin en sammenhæng med oðr, der betyder 'ånd eller skabende energi', ifølge Preben Meulengracht Sørensen og Gro Steinslands kommentar til *Vølvens Spådom*. Jeg mener derfor, at Odin var en titel, som betød Herre, Herremand eller Hersker.

Der har derfor sikkert været mere end én Odin. Både Suhm og Heyerdahl taler om tre Odin'er, hvoraf de sidste var ham, der grundlagde templet i Uppsala. Men jeg mener, at Aser og Vaners konger meget muligt blev kaldt Odin lige fra tiden i Aserbygðjan og Tyrkland.

Store dele af de 10 fortabte stammer i Nord-Europa tilbad og ophøjede ét menneske af kød som deres Hersker, på samme tid, hvor Jesus stod frem for Judas 2 stammer i det Forjættede Land.

En af Luthers mest elskede salmer er HERREN er min Hyrde, som stammer fra titlen på Davids Salme 23 i Det Gamle Testamente. Jesus kalder også Sig Selv for fårenes Gode Hyrde i Johannes-Evangeliet kap. 10. Odin, derimod, forudsiges i Bibel-profeten om den Uduelige Hyrde i Zakarias kap. 11 i slutningen af Det Gamle Testamente. Sammenhængen vil jeg komme ind på bagefter, men selve profetien lyder således: **"Herren sagde til mig: udstyr dig nu som en uduelig hyrde. For nu lader jeg en hyrde fremstå i landet. De forsvundne skal han ikke tage sig af, de savnede skal han ikke helbrede, og de sunde dyr skal han ikke skaffe føde. Han spiser kødet af de fede dyr og spalter deres klove: Ve den slette hyrde, der forlader fårene! Et sværd imod hans arm og imod hans højre øje! Hans arm skal visne og hans højre øje blindes!"** (Zakarias 11:15-17, 1992-ovs.)

Eddaen siger, at Odin var blind på det ene øje, da Odin havde pantsat det til jætten Mimer.

(1948-oversættelsen gengiver samme mening, men bruger i stedet 'en dåre af en hyrde', mens det er det 'det bortkomne', der svigtes! **"Udstyr dig atter som en hyrde, en dåre af en hyrde! ... Han tager sig ikke af det bortkomne..."** Det bortkomne, som hyrden svigter, er det fortabte – de fortabte får af Israels hus!)

Sammenhængen, hvori den Uduelige Hyrde nævnes, kaster meget lys på de 10 stammer og de 2 stammer på korsfæstelsens tid.

Gud lover, at Han vil frelse både Judas Hus og Israels Hus fra deres fornedrelse (Zakarias 8:13). Juda som stamme forkastede Jødernes Konge ved at hænge Ham på et kors, men i Europa tog mange beslægtede folkeslag med hvert sit sprog imod evangeliet om Kristus til sig som deres egen: **"Så siger Hærskarers HERRE I hine dage skal ti mænd af alle folks tungemål gribe fat i en jødes kappeflig og sige: 'Vi vil gå med eder; thi vi har hørt, at Gud er med eder!'"** (Zakarias 8:23) Hernæst beskrives, at Han kommer ridende på et æsel ind i Jerusalem. Der bliver udgydt pagtsblod, og Josefs Hus (de 10 stammer) vil netop blive **frelst**, mens Judas Hus derimod vil blive **styrket** – netop ikke specifikt frelst. (Zakarias 9:9, 11; 10:6). Evangelierne fortæller, at da Jesus kom ridende ind i Jerusalem på et æsel, og Hans blod blev udgydt på Golgathas kors, var det netop de 10 fortabte stammer, der i særdeleshed tog mod Ham som Frelser, som Jesus Selv havde sagt: **"Jeg er ikke udsendt til andre end til de fortabte får af Israels hus."** (Matthæus 15:24) (Sml. Matthæus-Evangeliet 21:5)

Så hører man om forræderen, der sælger sin Herre for 30 sølvpenge: **"Og jeg sagde til dem: 'Om I synes, så giv mig min løn; hvis ikke, så lad være!' Så afvejede de min løn, tredivesekele sølv. Men HERREN sagde til mig: 'Kast den til pottemageren, den dejlige pris, de har vurderet mig til!' Og jeg tog de tredivesekele sølv og kastede dem til pottemageren i HERRENS hus."** (Zakarias 11:12-13) Dette fortæller evangelierne om forræderen Judas Iskariot: **"Da gik en af de tolv, han, som hed Judas Iskariot, hen til ypperstepræsterne og sagde: 'Hvad vil I give mig for at forråde ham til jer?' De udbetalte ham så tredivesekele sølvpenge."** (Matthæus 26:14-15) og: **"Da gik det i opfyldelse, som er talt ved profeten Jeremias, der siger: 'Og de tog de tredivesekele sølvpenge af Israels børn – det var den pris, man vurderede den højt vurderede til – og de gav den for Pottemagermarken, således som Herren pålagde mig.'"** (Matthæus 27:9)

Af de 12 apostle var det netop Judas, der forrådte Jesus, mens de andre 11 forblev tro og blev evangeliets lys. Jesus havde sagt, at hver af de 12 apostle skulle repræsentere hver én af Israels 12 stammer: **"Sandelig siger jeg eder: ved verdensgenfødselen, når Menneskesønnen sidder på sin herligheds trone, skal også I, som har fulgt mig, sidde på tolv troner og**

dømme Israels tolv stammer.” (Mattæus 19:28.) (Sml. Lukas 22:27-30) Hvis man overfører dette billede med én apostel for hver stamme, spørger jeg: Hvilken apostel forrådte Jesus? **Judas.** Hvilken af Israels 12 stammer slog Jesus ihjel? **Judas stamme!**

Apostlen Judas’ forræderi mod og **stammen Judas** forkastelse af Kristus er nøglen til hele den ny-testamentlige konflikt, hvor Apostlenes Gerninger er fulde af historier om 'jøderne' (Juda), der gør alt for at hindre, at grækerne og hedningerne (de 10 stammer) hører evangeliet: **"Thi I, brødre! er blevet efterfølgere af de Guds menigheder i Kristus Jesus, der er i Judæa, fordi I har lidt det samme af jeres landsmænd, som de af jøderne – dem, der slog både Herren Jesus og profeterne ihjel og forfulgte os af al magt. Gud tækkes de ikke, og mod alle mennesker er de fjendske, idet de hindrer os i at tale til hedningerne, så de kan blive frelst. Således fylder de altid deres synders mål. Men vredesdommen er kommet over dem fuldt ud!"** (1. Thessaloniker 2:14-16) Denne konflikt beskriver profetien som bruddet mellem Judas stamme og Israel (de 10 stammer): **"Så brækkede jeg den anden stav, Bånd, for at bryde broderskabet mellem Juda og Israel."** (Zakarias 11:14, 1992-ovs.) (1948-oversættelsen gengiver det, interessant nok, som at broderskabet brydes mellem Judas stamme og den hellige by Jerusalem.) I de næste vers omtales den Uduelige Hyrde som Israel i Norden skulle tilbede, når dette brud skete, nemlig da Jesus udåndede på Golgatha.

Det næste, der sker, er, at Gud Helligånden vil blive udgydt over Jerusalems indbyggere – jøderne: **"Og så udgyder jeg over Davids hus og Jerusalems indbyggere nådens og bønnens Ånd, se de ser hen til ham, de har gennemstunget, og sørger over ham, som man sørger over en enbåren søn, og holder klage over ham, som man holder klage over den førstefødte."** (Zakarias 12:10) Dette blev opfyldt på Pinsedag, hvor apostlen Peter fortæller en større gruppe jødiske mænd: **"Så skal da hele Israels hus vide for vist, at den Jesus, som I korsfæstede, ham har Gud gjort både til Herre og Kristus."** (Apostlenes Gerninger 2:36)

Zakarias' profeti fortsætter med, at Jerusalem vil blive omringet af hære, 2/3 af indbyggerne vil omkomme, kvinderne skændet og resten af Jerusalems indbyggere vil blive drevet i landflygtighed (Zak. 13:8-14:1-2) Dette skete i år 70 e.Kr. ved Romerrigets hære i dét, der stadig er et mundheld: **Jerusalems Ødelæggelse**, hvor én mio. jøder blev dræbt, og kun 70.000 undslap.

Kæmpehøje

Når vi synger Danmarks Fædrelandssang, synger vi:

"Der sad i fordums tid
de harniskklædte kæmper,
udhvilede fra strid;
så drog de frem til fjenders mén,
nu hvile deres bene
bag højens bautasten."

(Adam Oehlenschläger: *Der er et yndigt land*, v. 2. Oprindelig titel: *Fædrelandssang*, 1823)

Vore kæmpehøje er os hjertekære, og Danmark er sågar det land i verden, hvor der findes flest: 5000. Ellers findes de primært i Syd-Sverige, Nord-Tyskland, de britiske øer, Frankrig, Spanien, Portugal, samt ét andet sted: Det Forjættede Kana'ans-land. I Palæstina, og især øst for Jordan-floden og i Golan-højderne – dér hvor Dans stamme boede – findes stadig mere end 20.000 forskellige stenmonumenter, og mange er kæmpehøje identiske med dem spredt over Danmark. Den dag i dag kalder de lokale arabere stadig kæmpehøjene for Kubur Ben Israil, d.v.s. **Israels Børns Grave**. Der findes andre typer kæmpehøje spredt i andre dele af verden end i Europa og Mellemøsten, men de er anderledes og fåtallige.

De kranier og skeletter begravet i kæmpehøjene i Nord- og Vest-Europa og i Palæstina-området er alle mennesker af den langskallede nordiske type.

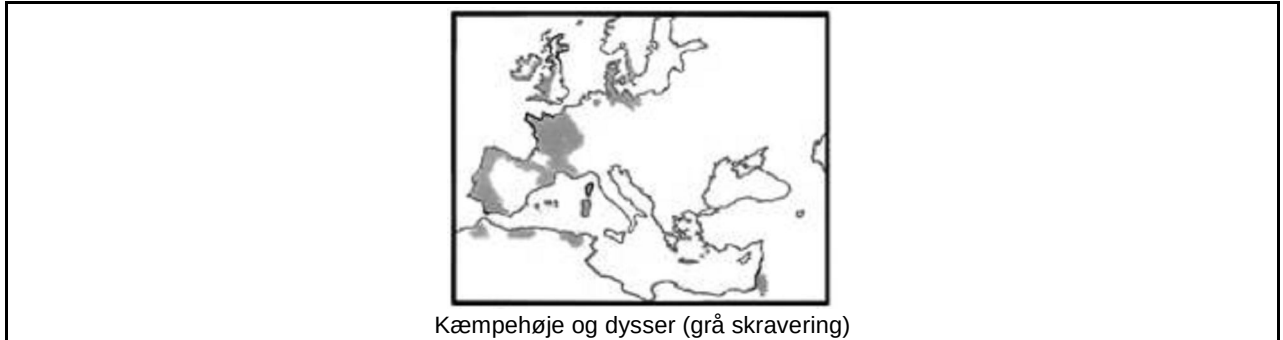
Israelitterne i Bibelen havde en hævdvunden skik med at rejse kæmpedysser. Da Gud åbenbarer Sig til patriarken Jakob og lover Jakob de store forjættelser, rejser Jakob netop en kæmpedysser med sine mænd for at ihukomme pagten: **"Så tog Jakob en sten og rejste den som en støtte; og Jakob sagde til sine frænder: 'Sank stenen sammen!' Og de tog sten og byggede en dysse og holdt måltid derpå."** (1. Mose 31:46-47) Den nye 1992-oversættelse af Bibelen gengiver ordet dysse som **stendynger**, hvilket giver et fyldigere billede af, hvad det var, Jakob og hans mænd rejste. Dette har ikke kun drejet sig om mindre sten, da Bibelen beretter, at

sådanne mindes-monumenter skulle stå som et tegn mange tusinde år fremefter. Dette må have været en meget stor dysse, og en af store sten.

Da Israels børn under Josua krydser Jordanen, hvis vande Gud skilte, lader Josua Israels børn indsamle 12 sten, én for hver af Israels 12 stammer, og Josua fortæller Israels børn formålet med dette: **"Men de tolv sten, som de havde taget op fra Jordan, rejste Josua i Gilgal, og han sagde til israelitterne: 'Når eders børn i fremtiden spørger deres fædre: Hvad betyder disse sten? så skal I fortælle eders børn det og sige: På tør bund gik Israel over Jordan derhenne; thi HERREN eders Gud lod Jordans vand tørre bort foran eder, indtil I var kommet over, ligesom HERREN eders Gud gjorde med Det røde Hav, som han lod tørre bort foran os, indtil vi var kommet over, for at alle jordens folk skal kende, at HERRENS arm er stærk, at de må frygte HERREN eders Gud alle dage.'"** (Josua 4:20-24)

Snorre kan fortælle os i Ynglinge-Sagaen, at nordboerne selv fra tidlig tid rejste bauta-sten og mindehøje efter alle gjæve mænd.

Bibelen fortæller ganske vist, at israelitterne i gammel-testamentlige dage rejste kæmpehøje, men profetisk peger Det Gamle Testamente også frem til, at de 10 fortabte stammer i deres eksil skulle rejse kæmpedysser og megalitter som markering af deres nye egne. Sammenhængen vil belyse de 10 stammer, men selve profetien lyder: **"Rejs dig vejvisersten, sæt mærkesten op, ret din tanke på højvejen, vejen, du gik, vend hjem, du Israels jomfru, til disse dine byer!"** (Jeremias 31:21)

Kæmpehøje og dysser (grå skravering)

Denne profeti, hævder jeg, er opfyldt i de tusinder af kæmpehøje spredt over det danske landskab. Dette var også to af Middelalderens store rabbineres mening, da de skrev deres kommentarer til Jeremias kap. 31. Don Isaac ben Yehudah Arbabanel fra Spanien (1437-1508), kommenterede:

"Profeten talte derfor om, at Israels kongerige skulle opsætte vejvisere, idet han sagde, at når de gik i eksil, skulle de sætte tegn ved ruter og vejvisere, som stendynger eller stenmonumenter, at I kan oprejse jeres hjerte til ruten og komme i hu, at I skal vende tilbage til vejen I kom fra, og vende tilbage til jeres by." (Citeret fra Yair Davidiy: *Brit-Am Now* 540, 2005)

David Kimchi fra Frankrig (1157-1236), havde allerede tidligere skrevet:

"'Stil vejvisere op' (Jeremias 31): Dette var henvendt til Israels samfund, at i de generationer, hvor de ville være sendt i eksil, skulle de oprejse vejvisere, såsom stendynger eller stenmonumenter. Formålet med disse monumenter var at markere vejene." (Citeret fra Yair Davidiy: *Ephraim*, s. 143, 2001)

Dette var profetiens vers isoleret, men i sin sammenhæng vil hele kapitlet, hvori det står, kaste enormt lys over sagen. De omtalte forjættelser i dette Jeremias kap. 31 taler om en ny og bedre pagt, og er i sig selv citeret i Det Nye Testamente. På så godt som alle danske prædikestole forkyndes, at denne nye pagt er Kristi nye pagt fra Golgatha, som kristne bekræfter ved nadveren.

Kapitlet begynder: **"Til hin tid, lyder det fra HERREN, vil jeg være alle Israels slægters Gud, og de skal være mit folk."** (Jeremias 31:1) Jeremias fortsætter, og fortæller, at det var det samme folk, som engang udvandrede fra Sinajs ørk. Disse Israels slægter skal bo i 'Nordens land' og 'ved jordens afkroge', men skal vende hjem til Gud som 'en stor forsamling', eller, som en anden oversættelse gengiver det 'en stor menighed' (Ny Verden-ovs.) 'En stor menighed for Israels slægter' ville svare til en 'Folkekirke', som Den Danske Folkekirke eller Church of England.

Efraim var både selve Efraims stamme, der skulle blive til 'en mængde folkeslag' (1. Mose

48:19), og som i dag kaldes Storbritannien. Efraim var også en fælles-betegnelse for de 10 stammer som helhed, da Efraim var leder-stammen blandt de 10. Jeremias omtaler dernæst Efraim som beliggende på 'de fjerne øer': **"Grædende kommer de, jeg leder de tryglende og fører dem til bække ad den jævne vej, hvor de ikke snubler. Jeg er Israels fader, Efraim er min førstefødte. Hør Herrens ord, I folkeslag, forkynd på de fjerne øer, og sig: Han, som spredte Israel, samler dem, han vogter dem som hyrden sin hjord. For Herren har udfriet Jakob og løskøbt ham fra hans overmand."** (Jeremias 31:9-10, 1992-ovs.)

Både Kirkefædre og rabbinere har identificeret disse 'fjerne øer' som de britiske øer. Grundtvig anså dem for de danskes øer, som jeg senere vil komme ind på. Hyrden, der vogter sine får, er naturligvis Jesus, den Gode Hyrde fra Johannes-Evangeliet kap. 10.

Dernæst omtales kong Herodes' massenedhugning af israelitiske småbørn i sit forsøg på at myrde den spæde Krist (Jer. 31:15, opfyldt i Mattæus 2:18).

Det eksakte ord, der bruges, er, at Efraim (de 10 stammer) **omvender sig**, og erkender, at Gud har tugtet dem **retfærdigt** (v. 18). Det første Johannes Døberen, og Kristus Selv, og alle apostlene forkyndte, var: **"Omvend jer!"**

Det er i denne sammenhæng, at profetien om, at når dette sker, skulle de 10 stammer i deres eksil kunne identificeres ved stendysser og kæmpehøje. (v. 21).

I de følgende vers er det netop i Judas land og byer, at man skal sige, at Gud nu vender deres skæbne. (Jeremias 31:23-24) Det følgende vers **"Thi jeg kvæger den trætte sjæl og mætter hver vansmægtende sjæl."** (Jeremias 31:25) opfylder Herren Jesus i Mattæus-Evangeliet 11:28 ved at lade det være en profeti om Sig Selv.

Nu, og først nu, kommer de så vidt berømte vers om den ny og bedre pagt med Israels Hus og Judas Hus: **"Se, dage skal komme, lyder det fra HERREN, da jeg slutter en ny pagt med Israels hus og Judas hus, ikke som den pagt, jeg sluttede med deres fædre, dengang jeg tog dem ved hånden for at føre dem ud af Ægypten, hvilken pagt de brød, så jeg væmmedes ved dem, lyder det fra HERREN; nej, dette er denne pagt, jeg efter hine dage slutter med Israels hus, lyder det fra HERREN: Jeg giver min lov i deres indre og skriver den på deres hjerter, og jeg vil være deres Gud og de skal være mit folk."** (Jeremias 31:31-33)

Dette løfte om den nye pagt er citeret i Epistlet til Hebræerne i Det Nye Testamente, direkte fra Jeremias kap. 31. Det kunne ikke være mere udtrykkeligt, at den nye pagt var med Israels Hus (de 10 stammer) og Judas Hus (de 2 stammer), med den vigtige forskel imellem Israels Hus og Judas Hus, at kun Israels Hus skulle have den nye pagt skrevet på hjerterne, d.v.s. være 'magnetisk' tiltrukket af denne nye pagt.

Indre Missions daværende formand Christian Bartholdy beskrev disse løfter som de mest vidunderlige forjættelser i hele Bibelen, og at **de netop var rettet til de 10 stammer!** I 1950'ernes store Bibel-kommentar, samlet af nogle af datidens store danske teologer, skrev pastor Bartholdy, at disse forjættelser til de 10 stammer aldrig var blevet opfyldt, fordi han mente, at de 10 stammer var forsvundet og borte for evigt:

"Og det folk har Herren elsket med en evig kærlighed. Men hjem kom de aldrig. De forsvandt, gik op i de omgivende hedningefolk. Det var kun tostammefolket, Juda og Benjamin, der vendte hjem efter Babels fald i 538." (*Dansk Bibelværk for Menigheden (Udarbejdet af en kreds af danske teologer): Jeremias Bog, Klagesangene*, ved Christian Bartholdy, s. 1711, 1956)

Bartholdy mente, at da Efraim (de 10 stammer) var borte for evigt, var den nye pagt til de 10 stammer nærmest blevet åndeligt overført til de troende kristne.

O, havde Bartholdy dog blot set, at når han prædikede disse ting på møderne i Indre Mission, så han netop på **de Israels 10 fundne stammer!**

Runernes semitiske herkomst

Runerne, et af vore nordiske national-klenodier, var et semitisk skriftsystem fra Mellemøsten. Dette blev påvist af sprogforskeren i semitiske sprog dr.phil. Kjell Aartun fra Oslo.

"Utenfor (Sentral)Europa og Norden er runeskriften pr. i dag påvist i to gamle orientalske hovedkulturer, nemlig i den tidlige Troja-kulturen i Lilleasia ved Dardanellene og i den gamle høykulturen i Syria- og Palestina-området, som var stort sett ensartet." (Kjell Aartun: *Runer i kulturhistorisk sammenheng*, s. 13, 1994)

Da runerne først optræder i Troja og Syrien-Palæstina-området er runerne allerede et fuldt udviklet skriftsystem, der **til at starte med** skulle gengive et østligt oldtidssprog. Runerne fra Mellemøsten er vel at mærke identiske med den ældre runeskrift brugt i Norden og Central-Europa.

Hvad angår runernes herkomst, har de så påfaldende ligheder med semitiske skrifttegn, at runerne **ikke** kan stamme fra det romerske alfabet, men derimod fra semitisk. Dette var konklusionen fra Jørgen Chr. Bang, Odense Universitet.

"Der foreligger historiske beretninger, der kan sandsynliggøre en større indvandring i Danmark o. år 0 af et kulturfolk fra Sortehavs-egnene og kulturplanter af nærorientalsk oprindelse. Runerne og urnordisk kan være kommet hertil med dette folk. ... Jeg finder det både interessant og næsten symbolsk, at rugen, vor 'nationale' kornsart til vort daglige brød, ser ud til at følge samme rute som runerne i min hypotese, nemlig fra den Nære Orient til Sydrusland og Mellemeuropa, hvor den længe gjorde holdt, for at nå hertil i ældre romertid, dvs. før år 200." (Jørgen Chr. Bang: *Runernes herkomst og medbyrd*, fra *Selskab for Nordisk Filologi: Årsberetning 1996-1997*, s. 151)

I *Blekinges äldsta kända runinskrifter – yttringar av nordvästsemitisk fruktbarhetskult* (Karlskrona, 1998) og *De Blekingeska Runornas Hemligheter* (Karlskrona, 2001) har Örjan Svensson afsløret de nøje ligheder mellem runer og old-hebraisk, og old-nordisk og semitisk. Svensson påviser, at mange rune-indskrifter giver en ny og slående mening, når de læses fra højre til venstre, som på hebraisk, ikke fra venstre til højre, som på de nordiske sprog. Dette havde skåningen Sven Nilsson allerede konkluderet i *Skandinaviska Nordens Ur-Invånare* fra 1862 m.h.t. det skånske Kivik-monument. Af særlig interesse for danskere er imidlertid Svenssons transkriptioner af runerne på det korte guldhorn fra Sønderjylland. Svensson gengiver guldhornets runer i deres hebraisk-aramæiske betydning, og oversætter det til nutids-svensk.

Desuden har ikke så få bemærket guldhornenes lighed med de gammel-testamentlige shofar-horn, som israelitterne brugte, f.eks. ved kong Salomos tempel.

Germansk talende folk
(grå skravering)

Germansk-semitiske ligheder

Bibelens old-hebraiske regnes normalt til den kamito-semitiske sprog-gruppe, og germansk – herunder nordisk og engelsk – til den indo-europæiske sproggruppe. Én af verdens højest respekterede sprog-forskere var vor egen Louis Hjelmslev fra Københavns Universitet. Hjelmslev skrev i 1963 i sin skelsættende bog *Sproget*, at:

"Et genetisk slægtskab mellem indo-europæisk og kamito-semitisk er blevet påvist udførligt ved elementfunktionernes metode af danskeren Herman Møller i arbejder fra årene 1906-17." (Louis Hjelmslev: *Sproget*, s. 77, 1963)

Ved at sammenligne dem, begrundede Hjelmslev, at de kamito-semitiske, indo-europæiske og finsk-uralske sprog stammede fra ét oprindeligt ur-sprog, som han kaldte for nostratisk. Hjelmslev mente **ikke**, at andre sprog - som de kinesiske eller de indianske – havde en fælles oprindelse med nostratisk.

Amerikaneren Terry Marvin Blodgett, University of Utah, sammenfattede i 1981 sine redegørelser i doktorafhandlingen *Phonological Similarities in Germanic and Hebrew*:

“... opdagelserne... åbner muligheden for, at de lingvistiske ligheder mellem germansk og hebraisk, som præsenteret gennem hele denne afhandling, kan forklares på grundlag af hebraiske vandringer til germansk territorium, muligvis så tidligt som 700 f.Kr., mens at andre grupper ankom i de efterfølgende århundreder.” (Terry Marvin Blodgett: *Phonological Similarities in Germanic and Hebrew*, 1981)

Blodgett viste også i detaljer, at vokal-ændringerne ablaut og umlaut, i dag kendt fra høj-tysk, var almindelige både i hebraisk og germanske sprog, men ikke i de øvrige indo-europæiske sprog.

Den polske sprogforsker Grzegorz Jagodzinski kom til samme konklusion i 2005 i sine kritiske sammenligninger mellem indo-europæiske og semitiske sprog:

”Det er værd at bemærke, at der er særlig stor overlapning mellem de semitiske sprog og den germanske gren [af de indo-europæiske sprog].” (Grzegorz Jagodzinski: *Indo-European and Semitic Languages*, 2005)

Dette afspejles i norrøne navne. Det hebraiske **kohen** betyder præst. Gammel-norsk **kon** betyder **gjæv mand eller høvding**, og litauisk kuningas betyder **herre, præst** i dag **præstekonge**. De svenske rus-vikinger i Konstantinopel blev netop kaldt **jarel**, d.v.s. **uomskårne**, af jøderne, og ikke goyim. Den hyppigste omtale af ikke-israelitter i Bibelen er det hebraiske goyim, men de 10 fortabte stammer var netop israelitter, om end uomskårne. Den norsk-hedenske høvding Håkon Jarl, som Harald Blåtand døbte på Limfjorden, ville på hebraisk være Hå kohen jarel og betyde **uomskåren israelitisk præstekonge**.

Der findes åbenlyse og anerkendte hebraiske låneord i engelsk. Dr. Isaac Mozeson, en lærd jøde fra Yeshiva-Universiteterne i Jerusalem og New York, brugte mange år på det hebraisk-indo-europæiske slægtskab. I sit gedigne værk *The Word: The Dictionary that Reveals the Hebrew Source of English* (1989), påviste dr. Mozeson intet mindre end 22.000 engelske ord med hebraisk oprindelse. Tilbage i 1. Mosebog 2:19-20 navngav Adam alle dyrene. Utallige må have grublet over, hvilke navne Adam gav dyrene, og hvorfor han netop gav dem de navne til hver af dem. Dr. Mozeson påviste, at det engelske ord **giraf** på hebraisk har en betydning af **nakke**. Det engelske ord **skunk** har på hebraisk en betydning af **stank**, og det engelske **horse** (hest) en hebraisk betydning af **pløjer**.

Tænk! Det bibelske ur-sprog fra Edens Have kan høres den dag i dag i både engelsk og hebraisk!

Israelitternes udseende

Israelitterne fra Bibelen var et lyst hvidt folk. Israels storhedstid i Kana'an, ca. 1400-900 f.Kr., burde give de bedste eksempler på israelitternes udseende og fremtoning. Ægypter-kongen Shishak afbillede folk fra Kana'an med en overvægt af folk med lyst og rødt hår, selv om der også var mørk-hårede. De havde ofte blå øjne og rødlig skægvekst. Dr. A. Henry Sayce, professor i antropologi ved Oxford University, skrev, at når de ægyptiske malere afbillede fanger fra Juda, var der ikke en eneste af den moderne 'jødiske' type blandt dem. Der har været forskellige typer blandt israelitterne i Kana'an, men det er sikkert, at den fremherskende type var den nordiske.

Judæer fra Kana'an, 12. årh. f.Kr.

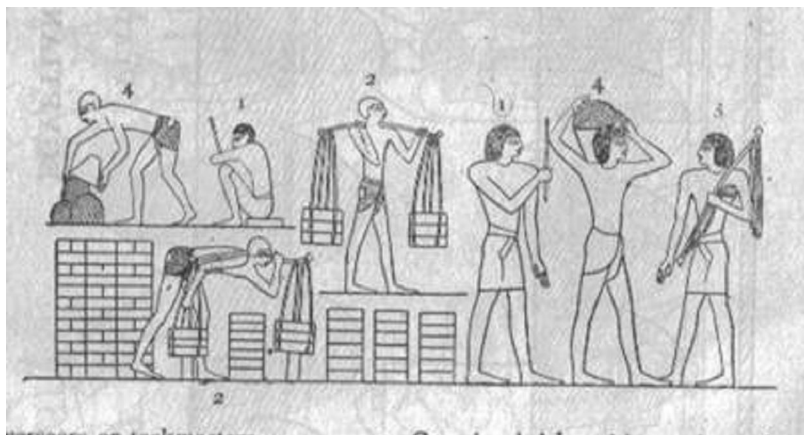

Israelitter fra Kana'an, 11. årh. f.Kr.

Den udvalgte pagts-slægts-linie hele vejen gennem Bibelen har været kendetegnet ved et særligt udseende. Det første menneske, der blev skabt i Guds billede, fik navnet Adam (*âdâm*, fra *'âdam*). De to internationalt mest anerkendte Bibel-konkordanser er den engelske *Strong's Exhaustive Concordance of the Bible* (1905) af James Strong og den tyske *Hebräisches und Chaldäisches Handwörterbuch über das alte Testament* (1823) af Wilhelm Gesenius. Strong og Gesenius gengiver den fulde betydning af navnet Adam:

- Adam = "at vise blod (i ansigtet), m.a.o. at rødme eller at blive lyserød; blive (farvet) rød (rødmosset)." (Strong)
- Adam = "at være rød", "rød, fra kindens rødmen" (Gesenius)
- Adam (ethiopisk) = "at være skøn" ("schön sein") (Gesenius)
- Adam (opr. arabisk) = "Araberne skelnede mellem to menneske-racer; én rød, rødmosset, som vi kalder for hvid, den anden sort," men begge stammede fra Adam (Gesenius, engelsk udgave)

Blandt de mørklødede folk i Mellemøsten og Afrika stod de lyse israelitter ud som noget særligt, ikke mindst Israels blonde kvinder. Da Jakob-Israel's bedsteforældre Abraham og Sara kom til Ægypten, var alle ægypterne målløse over Saras skønhed. Denne kvinde var noget særligt: **"Da han så drog ind i Ægypten, så ægypterne, at hun var en såre smuk kvinde; og Faraos stormænd, der så hende, priste hende for Faraos, og så blev kvinden ført til Faraos hus."** (1. Mose 12:14-15) Sara må have haft en særlig ydre skønhed, da ægypterne tydeligvis begærede hende. Hvad det var, der fik ægypterne til at begære den skønne Sara så stærkt, kan man læse om i Dødehavsrullerne, der blev fundet i 1947. Her beskriver en øjensynligt ægyptisk skribent med stor forundring Saras skønhed. Blandt de ting, som han beskriver Sara med, er "... hvor smuk al hendes hvidhed..." (*Genesisapokryfen* 20:4, *Dødehavsskrifterne og de antikke kilder om essæerne i ny oversættelse*, s. 436, 1998.)

"Og ægypterne tvang israelitterne til trællearbejde og gjorde dem livet bittært ved hårdt arbejde med ler og tegl og alle hånde markarbejde, ved alt det arbejde, de tvang dem til at udføre for sig." (2. Mosebog 1:13-14) Ovenfor: Trælle i Ægypten laver teglsten. De to fogeder (#1) er begge mørkhårede. Af trællene (#2, #3 og #4) er tre lyshårede og to mørkhårede, ligesom nutidens danskere. Fra ægyptisk vægmaleri fra Kurna.

Israels stammer nedstammer fra patriarken Jakob-Israel, hans to hustruer Rakel og Lea og hans to medhustruer Bilha og Zilpa. Rakel og Leas fader var Laban, og den fulde betydning af

Lâbân er:

- Laban = "den hvide," "være hvid," "gøre hvid, ren, lutre," "hvidhed, klarhed, gennem-sigtighed" (Gesenius's svenske udgave)
- Laban = "hvid," "at være (eller blive) hvid" (Strong)
- Laban (hebraisk) = "albino" (dansk). De to ord stammer fra samme rod-ord og har samme oprindelige betydning (ifølge dr. Mozeson)

Overvejende nordisk race
(grå skravering)

David omtales også som rødmosset: **"Han var rødmosset, en yngling med smukke øjne og skøn at se til."** (1. Samuel 16:12, jvf. v. 42) Det danske ord rødmosset, der her er brugt, er fra det hebraiske *'admônîy*, og betyder:

- "rødlig (håret eller hudfarven), rød, rødmosset" (Strong)
- "roth (von Gesicht)" (Gesenius)

Det såkaldte jødiske udseende, derimod, stammer **ikke** fra Bibelens israelitter eller jøder. Det kommer tværtimod fra det ikke-semitiske khazar-folk i Øst-Europa, der på et tidspunkt havde en stærk jødisk overklasse. Omkring år 740 e.Kr. blev en stor del af khazarerne omskåret og blev jøder af religion. De kaldes i dag ashkenazi-jøder og udgør i dag ca. 9 ud af 10 af alle verdens jøder. Ashkenaz var Noas søn Jafets sønne-søn, nævnt i 1. Mosebog 10:3, og derfor **ikke** semit. Semitterne er efterkommerne af Noas søn Sem, Jafets broder.

Selv om khazarerne blev optaget i jøde-folket, er deres efterkommere fuldt ud en del af det moderne jødiske folk. Men de ashkenaziske jøder er **ikke** efterkommerne Bibelens israelitter eller judæere.

Bibelens folk

Der er mange profetisk kendetegn i Bibelen på Israel i de sidste dage. Af Noas tre sønner skulle Sem og hans afkom semitterne være de folk, som Gud ville lade verden høre om Sig: **"Fremdeles sagde han: 'Lovet være HERREN, Sems Gud...'"** (1. Mose 9:26)

Martin Luther
(1483-1543)

Martin Luther, tyskeren, er det største lys, som Gud har tændt siden den sidste apostels død, selv om Luther anså sig selv som en efterkommer af Jafet, og ikke Sem.

Jean Calvin
(1509-1564)

Jean Calvin, en franskmand, indstiftede et Bibel-kristent retssamfund i Geneve efter Moseloven. Protestanter regner traditionelt Calvin for den næst-største efter Luther.

Johann Gutenberg
(1398-1468)

Og grunden til, at vi alle kan læse om Abraham, Isak og Jakob, er bogtrykkerkunsten, der blev opfundet af Johann Gutenberg, en tysker. Siden hen er 98% af alle Bibeler blevet trykt af hvide vestlige kristne. Den første bog, som Gutenberg trykte, var Sems Guds Bog: Bibelen. Wynkyn de Worde, der trykte den næste bog, handlede om den engelske old-legenden om Josef af Arimatæa, Jesu onkel. Efter korsfæstelsen drog Josef af Arimatæa til England og grundlagde den keltiske ur-kirke.

Israels nye navn: de kristne

Profeten Esajas i Det Gamle Testamente sagde, at Israel skulle blive kaldt ved et nyt navn efter Messias' komme: ***"Et nyt navn giver man dig, som HERRENS mund skal nævne."*** (Esajas 62:2)

Kort tid efter Pauli omvendelse på vej til Damaskus, fortæller Det Nye Testamente os, hvad dette nye navn var: ***"Så drog han til Tarsus for at opsøge Saulus; og da han havde truffet ham, tog han ham med til Antiokia. Og det skete, at de et helt år igennem færdedes sammen i menigheden og underviste en talrig skare. Og det var i Antiokia, at disciplene først fik navnet kristne."*** (Apostlenes Gerninger 11:26)

Israels mange folkeslag

Guds pagter med Abraham, Isak og Jakob var **betingelsesløse**. Lige meget hvad de gjorde, ville velsignelserne i disse pagter forblive. Moselovens velsignelser, derimod, var på **betingelser**.

Gud lovede Abraham, blandt andre ting, at hans sæd skulle blive til 'en mængde folkeslag': ***"Du skal ikke længere hedde Abram. Dit navn skal være Abraham, for jeg gør dig til fader til en mængde folkeslag."*** (1. Mose 17:5, 1992-ovs.)

Endog Abrahams oldesøn, Efraim, én af Jakobs 12 sønner, skulle i sig selv blive til 'en mængde folkeslag' (1. Mose 48:19). Efraim er i dag Storbritannien og det britiske Commonwealth of Nation.

Israel: et mangfoldigt folk

Israel skulle være meget talrige, og ikke kun et lille folk: ***"Så tog han ham udenfor og sagde: 'Se på himlen, og tæl stjernerne, hvis du kan.' Og han sagde: 'Så mange skal dine efterkommere blive.'"*** (1. Mose 15:5, 1992-ovs.)

Amerika (hvide amerikanere) er alene ca. 140 mio., Tyskland 70 mio., og Storbritannien 50 mio.

Israel: Kongedømmer

Israel skulle være kongedømmer, som Gud lovede Abraham: ***"Jeg vil gøre dig overvættets frugtbar og lade dig blive til folk, og konger skal nedstamme fra dig."*** (1. Mose 17:6) Dette blev først virkeligt med Saul og David, lang tid efter Abrahams død, men Davids kongefamilie skulle fortsætte lige til Kristi Andet Komme.

I 1800-tallet og den første halvdel af 1900-tallet mistede de fleste europæiske lande deres konger og adel. I Nord- og Vest-Europa sidder der dog stadig beslægtede konger og dronninger:

- I Danmark: Dronning Margrethe II
- I Sverige: Kong Carl XVI Gustaf
- I Norge: Kong Harald V
- I Holland: Dronning Beatrix
- I Belgien: Kong Albert II
- I Luxembourg: Storhertug Henri
- I Storbritannien og det britiske Commonwealth of Nations: Dronning Elizabeth II
- I Spanien: Kong Juan Carlos I

Alle disse nord- og vest-europæiske kongehuse er i familie med hinanden. Dronning Victorias stamtavle gik helt tilbage til kong David.

Siden England, Skotland, Wales og Irland blev forenet til United Kingdom i 1601, og fik flaget Union Jack (Jakobs Union), er alle britiske monarker blevet kronet på en kroningsstol, hvorunder der ligger en meget stor, tung og grov saltsten, kaldt Liafail. Den har slidmærker i siderne, som om nogen havde vandret rundt med den i mange år. Kritiske røster kan ikke give nogen forklaring på, hvor Liafail stammer fra, og hvorfor den skal ligge under monarkens kroningsstolen. Stentypen findes ingen steder på de britiske øer, og heller ikke i fastlands-Europa – men den findes i Palæstina! Stenen er ingen anden end den sten, som Jakob sov på, da Gud gav ham de store forjættelser ved drømmen om stigen til himlen (1. Mose kap. 28), og som israelitterne bar med sig under de 40 års vandring i Sinajs ørk.

Kong George VI

"Jeg er sikker på, at den britisk-israelitiske sag er sand. Jeg har læst meget om det for nylig, og alt, lige meget hvor stort eller lille, peger på, at vi er den udvalgte race." (Kong George VI af

Storbritannien og Det Britiske Commonwealth (regent 1936-1952). Kejser af Indien, og fader til dronning Elizabeth II)

De fjerne øer hører Messias' ord

Profeten Esajas er den gammel-testamentlige profet, som Herren Jesus citerede flest gange i evangelierne m.h.t. profetier, der blev opfyldt i Ham Selv. Esajas' Bog består af 66 kapitler, inddelt i to vidt forskellige dele. Så forskellige, at Bibel-kritikere påstår, at det er to forskellige personer, der har skrevet bogen, der i dag er én. De første 39 kapitler indeholder domme om rigers undergang, om Judas synd og forhærdelse, samtidige begivenheder, samt spredte profetier om det kommende Guds-rige. De sidste 27 kapitler er fuldstændig anderledes, og profeterer glædesstrålende om den kommende Messias, og handler praktisk talt kun om Israel og Juda. De 3 første vers af Esajas 40 blev opfyldt i Johannes Døberen, som vi kan læse i Mattæus-Evangeliet 3:1-3. Komponisten Georg Friedrich Händels berømte oratorium *The Messiah* består udelukkende af Bibel-tekster. Den enkelte bibelske bog, som Händel brugte flest gange, var Esajas fra kap. 40 og fremefter.

Tænk så over dette: Bibelen består af 66 bøger. Det Gamle Testamente har 39 bøger og Det Nye Testamente 27 bøger.

"Men nu, så siger HERREN, som skabte dig, Jakob, danned dig, Israel: Frygt ikke, jeg genløser dig, jeg kalder dig ved navn, du er min!" (Esajas 43:1)

Esajas taler om, at evangeliet – de gode nyheder om Messias – var rettet til Israel på 'de fjerne øer': **"Hør mig, I fjerne øer, lyt, I folk langt borte: Herren har kaldet mig fra moders liv, fra fødslen kaldte han mig ved navn."** (Esajas 49:1, 1992-ovs.) Det hebraiske ord, der oversættes **øer**, har på det hebraiske også betydningen af **strande og kyster**, som den tidligere oversættelse gengiver det: **"Hør mig, I fjerne strande, lyt til, I folk i det fjerne! HERREN har fra moders liv kaldt mig, fra moders skød nævnet mit navn..."** (Esajas 49:1, 1948-ovs.)

Esajas stod i det Forjættede Land, og Jesus levede og døde også i det Hellige Land. Derfra var der kun én verdensretning, hvor der var talrige øer, strande og kyster, der netop tog imod evangeliet om Kristus: mod nord-vest lå øer som de britiske øer, de danske øer, øerne i Østersøen, Island og Færøerne; hav som Nordsøen og Østersøen; og utallige kyst-strækninger.

To af de tre lande i Europa med de længste samlede kyststrækninger – inkl. hver eneste små-ø – er Storbritannien og Danmark, to af protestantisk kristendoms bastioner. Det tredje land er Grækenland, der både var kristendommens dør til Europa, og har en særlig forbindelse til Danmark.

Kirkefædrene tolkede det især som de britiske øer. Vor egen Grundtvig anså det for de danskes øer, som han sagde i salmen:

"Hører, Øer i det Fjerne!
I, som lytted i det høje Nord,
I, som hellere end gjerne
Høre Aandens, Livets, Fredens Ord!
I det skal Fornemme,
Det hos mig har hjemme,
Følger mine Sendebud."

(N.F.S. Grundtvig: *Herrens Røst*. Oprindelig titel: *Ansgar-Trøsten*, 1866)

Nogle af Middelalderens prominente rabbinere mente oven i købet også, at det var en henvisning til de britiske øer, ifølge den jødiske historiker Yair Davidi, Jerusalem.

I samme kapitel er en yderligere geografisk henvisning: **"Se, nogle kommer langvejsfra, nogle fra nord og vest, nogle fra Sinims land."** (Esajas 49:12) Skt. Hieronimus' latinske Vulgata-Bibel, der blev brugt i mere end 1000 år i Europa, oversætter Sinims Land som Terra Australis. Direkte oversat til dansk: Sydlandet. Det kæmpestore angel-saksiske land Australien betyder også Sydlandet på latin.

Hvor burde danske hjerter ikke glædes, at vort kongehus, på de fjerne øer fra Esajas 49:1, i kronprins Frederik, er blevet beriget med kronprinsesse Mary, fra Terra Australis i Esajas 49:12, i en kirke kaldt ved Israels Messias' Navn, der er hovedtemaet i hele Esajas 49! Og navnet på deres søn kunne ikke passe bedre: Christian, en kommende konge.

Israels 12 stammer i dag

I Det Gamle Testamente havde de 12 stammer hver sit geografiske territorium i Kana'ans land. De havde hver sine særegenheder, beskrevet i Bibelens beretninger, profetier og symbolik. Jeg vil forsøge at give et bud på, hvilke bestemte folk, der i dag udgør Israels 12 stammer. Der findes et væld af identifikationer og referencer i Bibelen om de enkelte stammer, som behandlet af W.H. Bennett i *Symbols of Our Celto-Saxon Heritage* (Windsor, Canada, 1976). Ikke så få har forsøgt at identificere hver af de 12 stammer i dag, som skibsfører Ole Jørgen Johnsen i *Israel i de siste dage* (Asker, Norge, 1924) og Steven M. Collins *Israel's 12 Tribes Today* (Royal Oak, Michigan, U.S.A., 2005). De fleste af mine valg som en moderne nation som repræsentant for en israelitisk stamme, mener jeg selv er rimelige. Andre har forskelligheder i valget af de 12 stammer, men dette er mine bedste svar.

På Israels vandringer i Sinajs ørk, gik de i en slagorden omkring Pagtens Ark, med én Lejr i hvert verdenshjørne, og 3 stammer under hver Lejr (Se 4. Mose kap. 2). Tag denne opdeling, og placér dem med et stykke kalkérpapir over Europa, og så har du et groft snit på de 12 stammer i dag.

I **Vest**: Efraims Lejr, symbol Oksen (Tyren), med stammerne Efraim, Manasse og Benjamin. Josefs to sønner, Efraim og Manasse, fik førstefødselsretten i Israel, og er derfor de mest talrige i dag. Efraim var fører-stammen blandt de 10 stammer i Nordriget, og alene Efraim skulle blive til 'en mængde folkeslag' (1. Mose 48:19) eller 'a group of nations' (New International Version-ovs.). Efraim er Storbritannien, der er ét folk, og alligevel en gruppe af folk: England, Skotland, Wales, Nord-Irland, Canada, Australien og New Zealand, forenet i The British Commonwealth of Nations. Personifikationen af Storbritannien er John Bull, d.v.s. Johannes Tyren.

Manasse var Efraims ægte broder, mens de øvrige af Israels 10 stamme-fædre var deres Manasses og Efraims onkler. Amerika, som i dag er Manasse, taler samme sprog som Storbritannien (Efraim), mens Manasse skulle blive 'et stort folk' (1. Mose 48:19). De første amerikanere – dem, der gjorde Amerika stort – havde gigantiske kvæg-hjorder; og Amerika er stadig verdens største kvæg-nation og brødføder stadig verden.

I Sydafrika bor det lille boer-folk – eller afrikanerne – kun 3 mio. mennesker. Jeg mener, at boerne er Benjamins stamme. Boerne blev til som folk i 1654, samtidig med, at de første engelske pilgrimme gik i land på Amerikas kyst, og 150 år før de første australiere ankom til Australien. Boer betyder **bonde** på deres sprog afrikaans, og boernes historie og folkesjæl er fulde af okse-kærrer, som Voortrekkerne trak gennem vildnis, bjerg og ørk. Af boernes europæiske forfædre var omtrent 2/3 hollandske calvinister, og 1/3 var franske huguenotter.

(I Zimbabwe har Robert Mugabes demokratisk valgte regering etnisk udrenset hele landets hvide folk. Mens dette aldrig vakte nogen rynkede øjenbryn hos FN eller i EU, har ANC-regeringen i Sydafrika været Mugabes mest broderlige og største støtte. Efter mange års forsøg på at fravriste hvide bondemænd deres bondegårde på mindre eller mere økonomisk vis, meddelte ANC-regeringen endelig den 10. feb., 2006, at de nu vil gå over til ligeud konfiskationer – beslaglæggelser – af ejendom, der tilhører hvide sydafrikanere. Atter uden det generer EU eller

FN det fjerneste!

Forbrydelser på tværs af hudfarve går kun én vej: sort mod hvid, og Sydafrika er det land i verden med flest mord og voldtægter per indbygger. Boerne vil imidlertid ikke forlade Afrika, da de er ligeså meget afrikanere som danskere er europæere.)

I **Nord** var Dans Lejr, symbol Ørnen, med Dan, Aser og Naftali, som i dag er Danmark, Sverige og Norge. Kendetegn ved de nordiske folk er frihed og selvstændighed, men også bidende styrke, trods vore små størrelser. Den højt flyvende nordiske kongeørn vil per instinkt ikke gå på jorden blandt oxen, løven og mennesket. Oppe i luften, dér er ørnen farlig og bliver respekteret, når den lander på jorden med sine to ben. Bliver ørnen bedøvet, overfodret eller får vingerne stækket, er den ikke længere meget bevendt, når den vralter rundt på jorden på sine to ben. Først da finder den ud af, at dens lige vilkår blandt oxen, løven og mennesket ikke er til dens fordel.

I **Øst** var Judas Lejr, symbol Løven, med Juda, Zebulon og Issakar. Løven symboliserer i Bibelen kongemagt, og løven er vældig overlegen i kamp. Juda var den største enkelte stamme, sammen med Efraim, som Juda oftest konkurrerede med. Israels ægte legitime kongeslæggt, Davids Hus, var af Juda. Et latinsk dokument fra 1404 ved navn *Österreichische Chronik*, der siges at være bygget på oldtidstraditioner, fortæller om assyrer-kongen Sankerib, der deporterede jøder (d.v.s. judæere af Judas stamme) til Central-Europa langs Donau. Disse judæere skulle have overvundet den lokale kong Gennan, og judæerne skulle have hersket i det nuværende Østrig og Ungarn indtil år 227 e.Kr. Dette må dreje sig om de 200.150 judæere, som jeg nævnte tidligere, og som assyrer-kongen netop havde deporteret! Så godt som samtlige europæiske kongehuse er af tysk oprindelse.

Nederlandene (Holland og Flandern) er Zebulon. Dette skrev Helene van Woelderens om i *Wondere Parallel: Nederland-Zebulon: een stam van Israël* (1971), der blev filmatiseret med den danske skuespiller Freddy Albeck i hovedrollen. Dette var også en stor sag for hollænderen C.F.P.D. van der Vecht og hans Bond Nederlands Israël. De blev forbudt i 1940 af den nationalsocialistiske besættelsesmagt og måtte ty til evangelisation under jorden. Manuskriptet til van der Vechts hovedværk *Israël: Daniëls Laatste Wereldrijk* blev beslaglagt som 'farligt', og blev først udgivet i 1946.

Hvem Issakar er i dag, er jeg ikke sikker på. Måske Schweiz? Finland? eller Litauen?

I **Syd** var Rubens Lejr, symbol Manden (Mennesket), med Ruben, Simeon og Gad. Ruben bedrev hor med sin fader Jakobs hustru Bilha. En løsagtig kønsnorm er, i nordiske øjne, et kendetegn for latinske lande. Symbolet Manden (Mennesket) ville betyde menneske-centrerethed over Gud-centrerethed. Når dette skulle passe ind i kristne rammer, ville det svare til katolsk kristendom. Den katolske kirke har, som jeg ser det, bestemt haft gode perioder, men mennesket synes evindeligt at blive drejet i centrum mere end i protestantisk kristendom. Paven over Kristus, præsten der formidler Kristus, centrerethed om gerninger og ritualer. I sin mest grusomme form kunne man se menneskecentreret katolicisme i den spanske Inkvisition. Hvis symbolet Manden (Mennesket) helt forkastede Gud, var det humanisme, ateisme og socialisme. Den franske revolution i 1789 forkastede Gud og Kirken, og banede vejen for kommunismen, national-socialismen og den Europæiske Union.

Den germanske stamme goterne slog sig især ned i Italien og Spanien. Stamme-navnet goterne betød Guds folk, og jeg mener de er Gads stamme, og i dag muligvis Italien.

Simeon sparede ikke sværdet, da han sammen med Levi (præste-stammen) sønderhuggede en hel kana'anæisk landsby, fordi en kana'anæer havde bortført og skændet deres søster Dina (1. Mose kap. 34). Jeg ville gætte på, at Simeon er Spanien.

Kristi sind

Gud lovede Abraham, at **"Jeg sværger ved mig selv, lyder det fra HERREN: Fordi du har gjort dette og ikke sparet din søn, din eneste, for mig, så vil jeg velsigne dig og gøre dit afkom talrigt som himmelens stjerner og sandet ved havets bred; og dit afkom skal tage sine fjenders porte i besiddelse; og i din sæd skal alle jordens folk velsignes, fordi du adlød mig!"** (1. Mose 22:18)

Hvilke nationer er typisk de frie lande? Hvilke nationer bekymrer sig altid for fremmede menneskers rettigheder over hele verden? Er det ikke kun den hvide kristenhed, der konstant sender fødevarer og enhver form for hjælp til fattige og undertrykte lande? Mange lande i den tredje verden er ikke bare fattige, men også tyrannier. Når deres folk ikke kan klare mere, søger

de til den hvide kristenhed for den frihed og velstand, de sjældent eller aldrig har haft selv.

Nordiske mennesker forekommer – hvad enten de er kristne eller ej – at have en særlig opofrende ånd og omsorg for alle, som om det var skrevet i deres hjerter fra fødslen. Fremmede folkeslag fra andre verdensdele er som regel almindeligt menneskeligt venlige og gode, men alene det nordiske menneske har fået mærkatet 'tossegod'. At være 'tossegod' kunne måske beskrives som en medfødt godhed hinsides fornuft. Dette er ikke logisk, nej, det ligger i sjælen på nordboen.

Til trods for, at der aldrig har været flere syge og invalider, aldrig flere drankere, narkomaner, ensomme, forladte danskere, har danskerne et iboende instinkt til at hjælpe andre end dem selv. Jesu Bjergprædiken, som vore danske fædre og mødre har hørt i Kirken i 1000 år, ligger meget dybt i danskernes sjæl: **"Giv den, som beder dig, og vend dig ikke bort fra den, som vil låne af dig. I har hørt, at det er sagt: 'Du skal elske din næste og hade din fjende.' Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt imod dem, der hader jer og bed for dem, som forfølger jer."** (Mattæus 5:42-44)

Er det tilfældigt, at vi kalder dette blåøjethed?

Lad det være sagt: Jesu og Moselovens bud om næsten angår kun dine landsmænd. FN's, Sovjet Unionens og den Europæiske Unions bud om næstekærlighed angår muligvis alle andre end dine landsmænd, men ikke Bibelens næstekærlighed: **"Du må ikke bære nag til din broder i dit hjerte, men du skal tale din næste til rette, at du ikke skal pådrage dig synd for hans skyld. Du må ikke hævnne dig eller gemme på vrede mod dit folks børn, du skal elske din næste som dig selv. Jeg er HERREN!"** (3. Mose 19:17-18) **"Når en fremmed bor hos dig i eders land, må I ikke lade ham lide overlast; som en af eders egne skal I regne den fremmede, der bor hos eder, og du skal elske ham som dig selv, thi I var selv fremmede i Ægypten. Jeg er HERREN eders Gud!"** (3. Mose 19:33-34) (Der var, som bekendt, i Guds øjne en stor forskel mellem israelitterne og ægypterne, selv efter israelitterne havde været 430 år i Ægypten.)

"Så gik Jesus derfra og drog bort til landet omkring Tyrus og Zidon. Og se, en kana'anæisk kvinde kom fra de egne, råbte og sagde: 'Herre, Davids søn! forbarm dig over mig! Min datter plages slemt af en ond ånd.' Men han svarede hende ikke et ord. Da gik hans disciple hen til ham, bad ham og råbte: 'Få hende til at gå, hun råber jo efter os.' Han svarede og sagde: 'Jeg er ikke udsendt til andre end til de fortabte får af Israels hus.' Men hun kom og kastede sig ned for ham og sagde: 'Herre, hjælp mig!' Han svarede og sagde: 'Det er ikke smukt at tage børnenes brød og kaste det til de små hunde.' Men hun sagde: 'Jo, Herre! thi de små hunde æder dog af de smuler, som falder fra deres herrers bord.' Da svarede Jesus og sagde til hende: 'Kvinde, din tro er stor, det ske dig, som du vil!' Og hendes datter blev helbredt i samme time." (Mattæus 15:24)

Allerede tilbage i vort før-kristne Germanien, lå denne folkesjæl i os, som Tacitus skrev:

"Selskabelighed og gæstfrihed øver intet andet folk i mere ubegrænset omfang. At vise et menneskebarn bort fra sin dör agtes for en forsyndelse, lige meget hvem det så end er; hos enhver bliver en sådan beværtet med vel tilberedte spiser i forhold til formue og lejlighed." (Kornelius Tacitus: *Germanien*, Kap. 21)

Ordet blåøjethed betyder **ikke** mangel på intelligens. Danmark, Sverige og Norge har produceret uproportionelt mange lyse hoveder. Som Søren Kierkegaard og H.C. Andersen, der er elskede over hele verden, eller videnskabsmænd som flyvemaskine-pionéren Ellehammer, H.C. Ørsted og Carl von Linné. Én af de højeste anerkendelser i verden er at modtage Nobel-Prisen – og dog var Alfred Nobel selv svensker.

Ofte finder man de største sandheder om én selv i andres syn på én. Mens det er nemt at blive stødt over angreb på vor folkesjæl, ligger der måske ikke en sandhed i tyskernes syn på os 'die dumme Dänen'? Vi føler os afgjort stødte, men hvorfor skulle tyskerne kalde os netop dét? (Og hvorfor husker vi netop denne vending?) Tyskerne vil næppe hævde, at de er mere intelligente end os, men derfor har de sikkert været mere snu end os. Er vi faktisk 'dumme', altså naive, blåøjede?

Da Sovjet Unionen undergravede den vestlige verden, fandt KGB netop politikerne, intelligentsiaen og de kloge hoveder særlig nemme at snørre, og misbrugte dem til at fremme en Europæisk Sovjet Union. Den afhoppede KGB-agent Mikhail V. Butkov beskrev netop os, af alle Vestens folk, som "Åh disse skandinaver, så seriøse, retlinede, men ak så naive!"

Dette var, atter, en indgroet del af vor folkesjæl, før vi blev kristne, som Tacitus skriver:

"Folket er ikke snedigt, heller ikke kløgtigt beregnende, så det endnu har lettest ved at åbenbare hjertets hemmeligheder under tvangfri munterhed. Derfor træder alles sind frem utilsløret og utilhyllet." (Kornelius Tacitus: *Germanien*, kap. 22)

Denne blåøjede sjæl lå også i Jesu 12 disciple, og i Jesu fremtidige disciple. Jesus beskrev disciplene som 'får' og 'enfoldige som duer': **"Se, jeg sender jer ud som får blandt ulve. Vær derfor snilde som slanger og enfoldige som duer."** (Mattæus 10:16, 1992-ovs.)

Gennem hele Bibelen beskrives Israels fjender som slanger og ulve, ligesom her. Ved at læse Jesu formanende bud i sin sammenhæng, vil man se, at disciplene af natur netop ikke ville være snilde som slanger! Fåret er blandt de mest uintelligente dyr, naivt, men godt af hjertet.

Bibliografi:

- AARTUN, Kjell: *Runer i kulturhistorisk sammenheng* (Oslo, Norge: Pax Forlag A/S, 1994)
- BANG, Jørgen Chr.: *Runernes herkomst og medbyrd*, artikel i *Selskab for Nordisk Filologi: Årsberetning 1996-1997* (København: Selskab for Nordisk Filologi, 1998)
- BARTHOLDY, C.: *Dansk Bibelværk for Menigheden (Udarbejdet af en kreds af danske teologer): Jeremias Bog – Klagesangene* (København: O. Lohses Forlag, Eftf., 1956)
- BJØRNER, Anna: *Den store Pyramide*, artikel i *Evangeliebladet*, 21. april, 1927 (København: Den apostolske Kirke København, 1927)
- BJØRNER, Anna: *Kajfas' mærkelige Profeti*, artikel i *Evangeliebladet*, 7. aug., 1935 (København: Den apostolske Kirke i Danmark, 1935)
- BLODGETT, Terry Marvin: *Phonological Similarities In Germanic and Hebrew* (Salk Lake City, Utah, U.S.A.: Department of Languages, University of Utah, 1981)
- BOTEACH, Shmuley: *Judaism for Everyone* (New York, New York, U.S.A.: Basic Books, 2002)
- BRØNDSTED, Johannes: *Politikens Danmarkshistorie, Bind 1: De Ældste Tider, Indtil år 600*, 3. udgave (København: Politikens Forlag A/S, 1977)
- DAVIDIY, Yair: *Ephraim* (Jerusalem, Israel: Russell-Davis Publishers, 2001)
- GESENIUS, Wilhelm: *Hebräisches und Chaldäisches Handwörterbuch über das alte Testament*, 8. oplag (Leipzig, Tyskland: Verlag von F.C.W. Vogel, 1878)
- HALLBÄCK, Geert, Hans Jørgen Lundager Jensen & Bertil Wiberg (red.): *Gads Bibel Leksikon A-K* (København, Gads Forlag, 1998),
- HAMMERSHAIMB, E., Johannes Munck, Bent Noack & Paul Seidelin (ovs.): *De gammeltestamentlige Pseudepigrapher* (København: Det Danske Bibelselskab, 2001)
- HJELMSLEV, Louis: *Sproget* (København: Berlingske Forlag, 1963)
- JAGODZINSKI, Grzegorz: *Indo-European and Semitic Languages* (fra grzegorz.w.interia.pl, 2005)
- JOSEFUS, Flavius: *Flavii Josephi Jødiske Historie: Første Deel*, oversat af Andreas Reyersen (København: Ernst Henrich Berling, 1750)
- JOSEFUS, Flavius: *Flavii Josephi Jødiske Historie: Anden Deel*, oversat af Andreas Reyersen (København: De Berlingske Arvingers Forlag, ved Ludolph Henrich Lillie, 1751)
- SAXO Grammaticus: *Danmarks Krønike* (København: Forlaget Sesam, 1994)
- SHAMIR, Israel: *Galilee Flowers* (South Carolina, U.S.A.: Book Surge, 2003)
- STRONG, James: *Strong's Exhaustive Concordance of the Bible* (Peabody, Massachusetts, U.S.A.: Hendrickson Publishers, udateret)
- STURLASSØN, Snorre: *Norges Konge-Sagaer* (Christiania, Norge: Feilberg & Landmark, 1881)
- SUHM, Peter Friderich: *Critisk Historie af Danmark, Bind 1* (København: Brødrene Johann Christian og Georg Christopher Berling, 1774)
- SUHM, Peter Friderich: *Forsøg til et Udkast af en Historie over Folkenes Oprindelse i Almindelighed, som en Indledning til de Nordiske Folkes i Særdeleshed* (København: Brødrene Johann Christian og Georg Christopher Berling, 1769)
- SUHM, Peter Friderich: *Historie af Danmark*, 1. Tome (København: Brødrene Berling, 1782)
- SUHM, Peter Friderich: *Om Odin og den Hedniske Gudelære og Gudstieneste udi Norden* (København: Brødrene Berling, 1771)
- TACITUS, Kornelius: *Agrikola – Germanien*, oversatte af H.H. Lefolli (København: Selskabet for Historiske Kildeskrifters Oversættelse, med understøttelse fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, 1901-1902)

[Hjem/Home](#)

[Artikler/Articles](#)